

திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல்

மட்டுவில் ஆ. நடராஜா

திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல்

மட்டுவில் ஆ. நடராசா

இந்நாலானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நாலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இலங்கைத் தேசிய நூலகம் - வெளியீடுகளில் உள்ள பட்டியற் றவு

நடராசா, ஆ

திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல் /
ஆ.நடராசா. - வெள்ளவத்தை : நூலாசிரியர்,
2006
ப. 80; ச.மி. 21
ISBN 955-99808-0-7 விலை 125/=
i. 294. 5513 டிடிசிவ இ. தலைப்பு
1. சைவசமயம் - இந்துசமயம்

१

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர்
திருமதி.சாந்தி நாவுக்கரசன் அவர்களின்

அறிமுகவரை

திருமூலர் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரம் என்னும் தமிழ் மூவாயிரம் சைவத்திருமூறைகள் பன்னிரண்டாண்டுள் பத்தாவது திருமூறையாக விளங்கி வருகின்றது.

"தென்றமிழ்ப் பயன்" என்று சேக்கிழார் பெருமானாற் பாராட்டப்பட்ட திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமூல முனிவரை நினைத்து "நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று நாவார இசைத்து மனமுருகிப் பரவியிருக்கின்றார் திருமூலர் ஒரு ஞானகுரவர். திருமந்திரம் மிகவும் பழமை வாய்ந்த நூல்.

திருமூலரைப் பற்றிப் புராணவரலாற்றிலும் ஐதோகங்களிலுமிருந்து நாம் உணரக்கூடிய உண்மை என்னவென்றால் மோனத்திலிருந்து எழுந்து வந்த தவமொழிகளே திருமந்திரப் பாடல்கள். பேரின்பத்தைக் கண்ட முனிவர் அந்த இன்பத்தை வையகமும் பெறவேண்டுமென்ற கருணையில் தோய்ந்து ஞானத்தை வழங்குகின்றார். இறையுணர்வைத் தமிழகத்திற் பரப்புவதற்காகவே தாம் பிறந்ததாக அவர் பறை சாற்றுகின்றார்.

**"என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்ய மாறே"**

தவத்தின் பெருமையையெல்லாம் உணர்ந்த தவச்சக்கரவர்த்தி அவர். சிவபெருமானே அவருக்கும் தவபெருமான் என்ற பட்டத்தை அளித்துள்ளார்.

'சிவபெருமான்' என்று நான் அழைத்து ஏத்தத் 'தவபெருமான் என்று தான் வந்து நின்றான்' என்று திருமூலரே அறிவிக்கின்றார்.

திருமூலருடைய அருளை நாம் குருவழியாகப் பெறலாம். குருகிடைக்கவில்லையென்றால், அருளைப் பெறுவதற்கு வேறொரு

Title : **THIRUMANTHIRATHTHILVALLVIYAL**
Author : Maduvil A.Nadarajah
25, 1/2, E.S.Fernando Mawatha, Colombo-06
T.P:011-2552203
Copyright : Author
First Edition : August 2006
Price : 125/-
Pages : 80
Printers : Techno Printers
55, E.A.Cooray Mw, Colombo - 06
Tel: 0777-301920
ISBN 955-99808-0-7

வழிதான் இருக்கிறது. திருமந்திரப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றையும் தியானப் பொருளாகக் கொண்டு தியானிக்க வேண்டும். அருளின் அளவு தியானத்தின் ஆழத்தைப் பொறுத்ததே.

திருமூலர்ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரங்களை ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பாடியிருக்கிறார். இதனை,

"நந்தி திருவடி நான்தலை மேற்கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தை செய்தாகமஞ்செப்ப லுற்றேனே"

என்ற பாயிரச் செய்யுளால் அறியலாம்.

திருமந்திரம் அனுபவ ஞானத்திருநால், அருளாளர்களைக் கவரும் பெருநால். செந்தமிழ் சிறக்க எழுந்த ஒரு நால். மூவாயிரம் பாடல்கொண்டு மக்களை நல்வழிப்படுத்துகின்ற யோகநால். தமிழ்மக்கள் அனைவருமே உணர்ந்தொழுக வேண்டிய நால் உயர்வளிக்கும் ஒரு தனி நால்.

திருமந்திரத்தில் அடங்காத வேதப் பொருளில்லை, ஆகம இரகசியம் இல்லை, சமயப் பெரியார் உள்ளாம், ஞானியர் கருத்து, யோகியர் அனுபவம், சீவன் முத்தர் இயல்பு, அருட்புலவர் கண்ட தத்துவங்கள், அறிஞர் அறிந்த அறிவு இவையனைத்தும் திருமந்திரத்தில் அடங்கியுள்ளன.

திருமந்திரம் பொதுப் பாயிரம், தற்சிறப்புப் பாயிரம் என்னும் இரு கூறுகொண்ட பாயிரப் பகுதியும், அதனை அடுத்து ஒன்பது ஆகமங்களின் உட்கருத்துக்களையும் விளக்கும் ஒன்பது தந்திரப் பகுதிகளும் வாய்ந்து, அவற்றை மூவாயிரம் மந்திரப் பாடல்களால் பல பல தலைப்புக்களில் விளக்கும் அருமைப் பாடுடையதாய் விளங்குகின்றது.

திருமூலர் அதியுயர்ந்த நான்கு மகாவாக்கியங்களைத் திருமந்திரத்துக்கு கூடாகத் தெளிவாக உலகுக்கு அறிவிக்கின்றார்.

1. 'உண்மை நிறை அன்பு' இறைவர் - சிவம் (God - Divine)
2. 'காதல் நிறை அருள்' இறை சக்தி - சுத்தசக்தி (Divine Energy)
3. மௌன நிறை கருணை' திருநந்தி தேவர் - தக்ஷிணாமூர்த்தி (Divine Guide)
4. பணிவு நிறை பக்தி ஆத்மாவார் (Spark Dirine)

மனித குலத்தின் வாழ்க்கைக்கும், ஆத்ம சாதனைக்கும் ஏற்ற பாதைகளை வகுத்துக் கொடுப்பதற்குப் பல வழிமுறைகளைக் கையாளலாம். இவ்வழிகாட்டுதல்களுக்காக, பல சமய நூல்கள் வெளியிடப்படுகின்றன.

இந்நூல்களைத் தொகுத்து வெளியிடும் நூலாசிரியர் சித்தாந்தச் செல்வர் மட்டுவில் ஆ.நடராசா அவர்கள் தனது ஆத்ம சாதனையை, தனது அகக் காட்சியை மிகத் தெளிந்த முறையில் எடுத்தியம்பி வருகின்றார்.

நூலாசிரியர் தனது படைப்பாகிய இந்நாலில் புதிய அணுகு-முறையில் எளிய நடையில் எல்லோரும் படித்துப் பயன்பெறும் முறையில் கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். நாமனைவரும் இந்நாலைப் பெற்றுப் படித்து உண்மைப் பயனைப் பெறவேண்டும்.

இறைவர் இவருக்குச் சிறந்த ஆரோக்கியத்தையும் ஆத்ம பலத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் வழங்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

முன்னுரை

மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் சைவசித்தாந்த நால்கள். திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. இவற்றில் பத்தாந் திருமுறையான திருமந்திரத்தை மற்றைய திருமுறைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அது சற்றே வித்தியாசமானதாகத் தோன்றும் திருமந்திரம் முழுமையானதொரு தோத்திர நால்ஸ்ஸ. அது தோத்திரமும் சாத்திரமுமாகுமென்று கூறப்படுகின்றது. அப்படிக் கூறுவதிலும் பார்க்க அது சாத்திரமாகுமென்று கூறுவதே பொருத்தமானது போலத் தோன்றுகின்றது.

திருமந்திரத்தில் இடம்பெறும் சில மந்திரங்களின் பொருளைக் குருவின் உபதேசத்தோடு கூடிய சாதனையால் மாத்திரமே உணர முடியும். வேறு சில மந்திரங்களின் பொருளைக் கற்றுங் கேட்டும் அறியலாம். அவ்வாறு நிதி வைற்றைச் செயற்படுத்தாது விட்டால் அவ்வறிவு ஏட்டுச் சுரைக்காய் போற் பயனற்றதாகும்.

இந்நாலில், திருமந்திரத்திற் கூறப்படும் கல்வி கேள்விகளால்நியக்கூடிய சில கருத்துக்கள் மாத்திரமே பத்துக் கட்டுரைகளாகத் தொகுத்துத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு : -

- திருமந்திரமாலை செய்த திருமூலர்:** திருமூலரைப் பற்றி அறிவதற்குத் திருத் தொண்டர் புராணமும் திருமூலர் செய்த திருமந்திரமும் ஓரளவுக்கு உதவுகின்றன. இந்நால்களைத் துணையாகக் கொண்டறிந்த திருமூலரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளோடு, அவருக்குப் பெருமை தரும் திருமந்திரம் பற்றியும் இக்கட்டுரையிற் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
- திருமந்திரத்திற் கடவுள் வாழ்த்து :** வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியல்புரைத்தல் எனக் கடவுள் வாழ்த்து மூன்று வகைப்படும். மேற்கூறப்பட்ட மூன்று விதமாகவும் திருமந்திரத்திற் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்நாலிற் கூறப்படும் பொருள் கடவுள். சிவனே கடவுள். இறைவனின் அருளுக்குப்

பாத்திரமாவது ஆன்மா. அதனால் இறைவனது இயல்பு பற்றியும் ஆன்மா அவனருளைப் பெறுவதெவ்வாறென்பது பற்றியும் இக்கட்டுரையிற் கூறப்படுகின்றது.

- நிலையாமை:** யாக்கை நிலையாது. செல்வம் நிலையாது. இளமை நிலையாது. உடலில் உயிர் நிலையாது. ஆதலால் உடலோடு உயிர் கூடியிருக்கும் போதே இறைவனை அடையும் வழியை ஆராய்ந்தறிந்து அறஞ் செய்ய வேண்டுமென்னும் திருமூலரின் அறிவுரைகள் இக்கட்டுரையிற் ஹாகுத்துத் தரப்பட்டிருக்கின்றன.
- பஞ்சமா பாதகங்கள் :** 'கொலையே களவு கட்காமம் பொய்கூறல் மலையான பாதகமாம்' என்று கூறுங் திருமூலர் கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பிறமகளிரை விரும்பாமை என்பன பற்றித் திருமந்திரத்திற் கூறுங் கருத்துக்கள் இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுகின்றன. பொய்யாமை, கள்ளாமை என்பன பற்றித் திருமந்திரத்தில் விரிவாகக் கூறப்படவில்லை.
- திருமந்திரத்தில் அரசியல் :** அரசன் நன்னெறியில் நின்று நாட்டை ஆளவேண்டும். நல்லாட்சி நடைபெறாவிட்டால் நாட்டிற் குழப்பமுண்டாகும், அது அந்நாட்டில் அந்நியர் தலையிடுவதற்கு வழிவகுக்கும்; நாடு வளங்குன்றும். அரசன் தான் நன்னெறியில் நிற்பதோடு மக்களையும் நன்னெறியில் நிற்கச் செய்யவேண்டும். அரசு மதச்சாரப்பற்றதாயிருக்க வேண்டும் என்னும் திருமூலரின் கருத்துக்கள் இக்கட்டுரையிற் கூறப்படுகின்றன.
- அந்தனர் ஒழுக்கம் :** திரு மந்திரத்தில் அந்தனர் என்னுஞ் சொல், பிராமணர், வேதியர், அறவோர் என்னும் பொருள்களில் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. அந்தனர் பூணும் நால், அதைப் பூண்பவர் வேதாந்தத்தை உணர்ந்தவர் என்பதையும், சிகை ஞானமுள்ளவர் என்பதையும் குறிப்பதாகக் கருதப்படும். வேத நெறியில் நிற்கும் அந்தனர் வாழும் நாடு வளங்குன்றாது. அந்நாட்டரசன் நன்னெறியில் நின்று நாடாள்வான் என்னுந் திருமூலர், அந்தனர் ஒழுக்கங்குன்றின் நாடு வளங்குன்றும் எனகின்றார்.
- அறம் :** 'ஆர்க்கும் இடுமின்' என்று அறம்பற்றிக் கூறுங் திருமூலர், அறஞ் செய்யாதவர்கள் செல்வத்தைப் பெற்றதன் பயன்

அறியாதவர்கள் என்கின்றார். அறஞ் செய்வதற்குப் பெருங் செல்வம் தேவையில்லை. மாருக்கும் அறஞ் செய்ய முடியும். அறமும் தவழுமே மறுமைக்குத் துணையாகும். சிவஞானிகளுக்குக் கொடுப்பதே சிறந்த அறமாகும். அஞ்ஞானிகளுக்குக் கொடுப்பது சிவஞானிகளுக்குக் கொடுப்பது போன்ற அறமாகாது என்பன போன்ற கருத்துக்கள் இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுகின்றன.

8. குருசீட்ரியல்பு : இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுங் குரு என்னுஞ் சொல் ஞான குருவையும் சீடன் என்னுஞ் சொல் ஞானோபதேசம் பெறுந் தகுதியுடைய மாணாக்கனையுங் குறிக்கும். சத்திநிபாதர்களே ஞானோபதேசம் பெறத் தக்கவர். மலத்தை நீக்கி ஞானத்தைக் கொடுப்பவரே சற்குருவாவார். அபக்குவருக்கு ஞானோபதேசங்கு செய்வதாற் பயனில்லை. அவர்களுக்கு ஞானோபதேசங்கு செய்பவர் அசற்குருவே யாவார். அசற்குருவினால் அவருக்கும் அவரிடங்கற்றகும் மாணாக்கருக்குங் கேடுண்டாகும். அதனாற் சற்குருவை அடைந்து அவரிடம் ஞானோபதேசம் பெறவேண்டும். தீட்சையினாற் சீவனிடத்துச் சிவம் பிரகாசிக்கும். சிவம் பிரகாசிக்கப்பெற்ற சீடன் முத்தியடைவான் என்று திருமந்திரங் கூறுங் கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தருகின்றது இக்கட்டுரை.

9. அட்டாங்க யோகம் : இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எட்டுறுப்புக்களைக் கொண்ட அட்டாங்க யோகம் பற்றியும் அட்டமா சித்திகள் பற்றியும் இக்கட்டுரையிற் கூறப்படுகின்றது. அட்டமா சித்திகள் பெற்ற மாத்திரத்தில் ஒருவர் சித்தர் எனப்படார். யோக சாதனையால் சித்திகள் மாத்திரமன்றி ஞானமுங் கைக்கூடும். பரஞானம் பெற்றவரே சித்தராவர் என்கின்றார் திருமூலர்.

10. ஆசை அறுமின்கள் : பதி,பசு, பாசம் என்னும் மூன்றும் அநாதியானவை. ஆனாலும் பாசம் பதியைப் பற்றாது'பசவைப் பற்றி நிற்கும். மலபரிபாகங் காரணமாகப் பதி பசவினிடத்து விளங்கித் தோன்றினால் பாசம் பசவை விட்டு நீங்கும். சிவம் பிரகாசிக்கப்பெற்றுப் பாசத்தினீங்கிச் சிவத்தோடு ஒற்றுமைப் பட்டு நிற்கும் ஆன்மா சிவமேயாகும். சிவமாகிய ஆன்மா சிவவென்றுந் தானென்றும் பிரிந்து நிற்பதில்லை. அந்நிலையில்

ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தின் மீது கொண்ட பற்றும் அற்றுப் போகுமென்பதும் சீவன் சிவனாவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதும் இக்கட்டுரையிற் கருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இக்கட்டுரைகளில் ஒரு கட்டுரையிற் கூறிய விடயம் மீண்டும் வேறொரு கட்டுரையிற் கூறப்பட்டிருப்பதுமுண்டு. திருமந்திரத்திலும் சில இடங்களில் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. விடயத் தொடர்பற்றுப் போவதைத் தடுப்பதற்காக, கூறியதை மீண்டுங் கூறவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதென்பதை இவ்விடத்திற் குறிப்பிடுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இந்நாலுக்கு அறிமுக உரை வழங்கிய இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர் திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசனுக்கும் இந்நாலைப் பிரசுரிப்பதற்குப் பல்வேறு விதமாக உதவிபுரிந்த அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

ஆ. நடராசா

25. 1/2 E.S பேணான்டோ மாவத்தை
கொழும்பு -06

பொருள்க்கம்

	பக்கம்
1. திருமந்திரமாலை செய்த திருமூலர்	11
2. திருமந்திரத்திற் கடவுள் வாழ்த்து	17
3. நிலையாமை	23
4. பஞ்சமா பாதகங்கள்	30
5. திருமந்திரத்தில் அரசியல்	37
6. அந்தணர் ஒழுக்கம்	42
7. அறம்	49
8. குரு சீடரியல்பு	58
9. அட்டாங்க யோகம்	67
10. ஆசை அறுமின்கள்	73

திருமந்திரமாலை செய்த திருமூலர்

சித்தராகிய திருமூலர் கி.பி.முன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கலாமென ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இவரைப் பற்றி அறிவுதற்குத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருத்தொண்டத்தொகை, திருத்தொண்டர் புராணம் முதலிய நூல்கள் ஓரளவுக்கு உதவுகின்றன.

இவர் அகத்திய முனிவரோடு கொண்ட நட்புக்காரரண்மாக, சிலநாள் அவருடன் உறையக் கருதிக் கயிலையிலிருந்து பொதிய மலை நோக்கி வந்தாரெனத் திருத்தொண்டர் புராணங் கூறுகின்றது.

தென்னாட்டுக்கு வரும் வழியிலே, தம்மை மேய்ப்பவனாகிய மூலன் இறந்தது கண்டு கதறிய பச்க்களின் துயர் துடைப்பதற்காக, தன்னுடலை ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டு, மூலனின் உடலிற் புதுந்து, அவ்வுடலோடைமுந்து அவற்றின் துண்பத்தை நீக்கிய சித்தரின் உடலைச் சிவபெருமான் மறைத்தருளினார். அதனால் அச் சித்தர் மூலன் என்னும் பெயருடைய உடலோடு உலகில் வாழ வேண்டியவரானார்.

திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் திருமூலரைப் பற்றிக் கூறும்போது "மற்றவர்தா மணிமாதி வருஞ் சித்தி பெற்றுடையார்" என்கின்றார். தனதுடல் மறைந்ததும் சித்தில் வல்லவராகிய அச்சித்தரால், தனக்கென வனப்பும் வலிமையுமின் ஓருடலைப் படைத்திருக்க முடியும். ஆனாலும் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. அதற்குரிய காரணத்தை,

"தண்ணிலவார் சடையார்தாந் தந்தவா கமப்பொருளை
மண்ணின்மிகைத் திருமூலர் வாக்கினாற் றமிழ்வகுப்பக்
கண்ணியவத் திருவருளா லவ்வுடலைக் கரப்பிக்க
எண்ணிறந்த வணர்வுடையா ரீசருளென வணர்ந்தார்"
என்று கூறுகின்றார் சேக்கிழார்.

ஆகமப் பொருளைத் திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ் செய்யவேண்டுமென்பது திருவருளின் கருத்து. திருவருளின் கருத்தறிந்து

நடக்கும் மூலனாகிய சித்தர் திருவாவடுதுறையில் சிவபோதியின் நீழிலில் இருந்து திருமந்திரத்தைப் பாடனாரென்று கூறப்படுகின்றது. கயிலையிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குத் தான்வந்த செய்தியை

"விளக்கிற பரமாகும் மெய்ஞ்ஞானச் சோதி
அளப்பில் பெருமையன் ஆனந்த நந்தி
துளக்கறும் ஆனந்தக் கூத்தனசொற் போந்து
வளப்பிற் கயிலை வழியில்வந் தேனே" என்கின்றார் திருமூலர்.
சிவாகமம் பரம்பரை பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டு வருவது. சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர், சிவயோகமாழனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னும் எழுவரும் திருமூலரின் உடன் மாணாக்கர். இவர்கள் எண்மரும் சிவாகமப் பொருளை நந்தியெய் பெருமான் உபதேசிக்கப் பெற்றவர்கள்.

"நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாழனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்ரமர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே" என்கின்றார் திருமூலர்.

நந்திகள் நால்வர்: சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் நாதர் - குருநாதர்.

நால் செய்பவர் தனது குருவுக்கு வணக்கங் செலுத்துவது மரபு. அம்மரபைப் பின்பற்றி

"நந்தி திருவடி நான்தலை மேற்கொண்டு
புந்தியின் உள்ளே புகப்பெய்து போற்றி செய்
தந்தி மதிபுனை அரணடி நாள் தொறுஞ்
சிந்ததைசெய் தாகமங் செப்பலும் றேனே" என்று தன் குருவுக்கு வணக்கங் கூறுந் திருமூலர் தானுமொரு மாணவர் பரம்பரையை உருவாக்கினார்.

"மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோ
ஏந்த எழுவரும் என்வழி யாமே"
என்பது திருமூலர் கூற்று. கந்துரு - கட்டுத்தறி போன்று அசையாதிருக்கும் உரு. கந்துருக் காலாங்கி என்பதற்குக் கட்டுத்தறி போன்று அசையாதிருக்குங் காலாங்கி யென்று உரையாசிரியர் பொருள்

கொள்வர். கந்துரு என்பதை ஏழு பெயர்களுக்கும் அடையாகக் கூறினும் பொருந்தும்.

திருமந்திரத்தில் குருமட வரலாறு என்னும் பகுதியில்,

"வந்த மடமேழும் மன்னுஞ்சன் மார்க்கத்தின்
முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை...."

என்று கூறப்படுகின்றது. இதனால், கயிலாய பரம்பரையில் வந்த ஏழு மடங்களில் முதலில் தோன்றியது மூலன் மடமெனவும் அங்கு திருமந்திர உபதேசம் நடைபெற்றதென்பதையும் அறிய முடிகின்றது. அம்மடத்தைப் பற்றிய மேலதிக் கிராமத்தில் அறியமுடியவில்லை.

திருமந்திரத்தில் 'சுந்தர ஆகமச் சொல் மொழிந்தானே', 'சிந்தைசெய் தாகமங் செப்பலும்றேனே', 'சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே', 'வேதத்தின் ஒத்த உடலையும் உள்ளின்ற உற்பத்தி அத்தன் எனக்கிங் கருளால் அளித்ததே' என்பன போன்ற கூற்றுக்கள் இடம்பெறுகின்றன. இக்கூற்றுக்களை நோக்குவோருக்கு, திருமந்திரத்திற் கூறப்படுவது வேதப்பொருளா ஆகமமா என்னும் ஐயம் உண்டாவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

"வேதாந்தம் சுத்தம் விளங்கிய சித்தாந்தம்" என்று கூறுந் திருமூலர், வேதமும் ஆகமமும் இறைவனால் அருள்பட்டவை. அவற்றிற் கூறப்படுவது உண்மை. வேதம் பொது நூலெனவும் ஆகமம் சிறப்பு நூலெனவுங் கூறப்படும். இறைவன் நூலாகிய வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்றன என்போரும் உண்டு. ஆனால் அறிவுறிந்த பெரியோருக்கு வேதாந்தத்துக்கும் சித்தாந்தத்துக்குமிடையில் வேற்றுமை காணப்படுவதில்லை என்கின்றார் திருமூலர். எனவே வேதாந்தத்துக்கும் சித்தாந்தத்துக்கும் வேற்றுமை காண்போர் அறிவிலிகள்- சிறியோர் என்பது திருமூலரின் கருத்து.

"வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்
ஒதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

"வேத நூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்.... வேதாந்தத் தீதில் பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல் சைவம்" என்னும் சித்தியாரும்

"வேதாந்தத் தெளிவானுக் சைவ சித்தாந்தம்...." என்னும் சிவப்பிரகாசமும் திருமூலரின் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

"வேதாந்தம் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கும் நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே"

எனகின்றார் தாயுமானவர். எனவே திருமந்திரத்தில் வேதப் பொருளங்களும் பொருளங்களின்றது; ஆகமப் பொருளங்களும் தென்படே பொருத்தமானதாகும்.

திருமந்திரத்துக்கு ஆதியில் வழங்கிய பெயர் திருமந்திரமாலை என்பதாகும். இதை,

**"ஞானுடம்பிற் பிறவிவிடந் தீர்த்துலகத் தோரும்ய
ஞானமுத ணான்குமலர் நந்திருமந் திரமாலை
பான்மைமுறை யோராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொருளாம்
ஏனவெயி றணிந்தாரை யொன்றவன்றா னெனவெடுத்து'**
என்னுஞ் சேக்கிழார் கூற்றால் அறியலாம்.

சிவயோகியாகிய திருமூலர் தனது நூலில் யோகமார்க்கத்தைப் பற்றி மாத்திரம் கூறவில்லை; நாற்பாதங்களையுங் கூறியிருக்கிறார்.

"ஞானமுத ணான்குமலர் நந்திருமந் திரமாலை" எனவும்
**"நலஞ் சிறந்த ஞானயோ கக்கிரியா சரியையெலாம்
மலர்ந்தமொழித் திருமூல தேவர்..."** எனவும் சேக்கிழார் கூறுங் கற்றுக்களே இதற்குச் சான்றாகும்.

மெய்கண்ட சாத்திரங்களுக்கும் மற்றைய திருமுறைகளுக்கும் முற்பட்டது திருமந்திரமாலை. இதற்கும் முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களில் சிவநெறி வழக்கிலிருந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் அவற்றில் சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய எந்தக் கருத்தும் முழுமையாகக் கூறப்படவில்லை.

அதனால், தமிழ் நாட்டில் வழக்கிலிருந்த தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணஞ் செய்து, அகத்தியர் அம்மொழியைச் செம் மொழியாக்கியது போல, திருமூலர், செவிவழியாக உபதேசிக்கப்பட்டு வந்த சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் குருவாயிலாகத் தான் பெற்ற உபதேசத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கிச் சிந்தித்துத் தெளிந்து திருமந்திரமாலை செய்தார் எனக் கருதலாம். பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்டெனவும் அவற்றின் இயல்பு பற்றியும் முப்பொருள்களில் ஒன்றாகிய பசு பாசங்களினீங்கிப் பதியை அடைவதற்குச்

செய்யவேண்டிய சாதனைகள் எவை என்பது பற்றியும் அதனால் வரும் பயன் என்ன என்பது பற்றியும் திருமூலர் திருமந்திரத்திற் கூறியிருக்கிறார். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வாழ்க்கையிற் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளும் இந்நாலிற் கூறப்படுகின்றன.

**"வற்ற அனலைக் கொனுவி மறித் தேற்றி
ஞற்றகழி அனல் சொருகிச் சுடருந்று
முற்று மதியத்து அழுதை முறைமுறை
செற்றுண் பவரே சிவயோகி யாவாரே"** என்பது ஒரு மந்திரம்.

இதன் பொருள்மூலாதாரத்திலிருக்கும் அக்கினியைத் தூண்டி, விந்துவை வற்றச் செய்து மேல் முகமாகச் செலுத்தி, அதைக் கண்புருவங்களுக்கிடையிலுள்ள நெற்றிச் சுழியில் நிறுத்தி ஓளியைப் பொருந்தி, சந்திர மண்டலத்திலிருந்து சொரியும் அழுதத்தை உண்பவரே சிவயோகியாவர்' என்பதாகும். இந்த மந்திரத்தையும் இதன் பொருளையும் படித்த ஒருவர், இம்மந்திரத்தின் பொருளை உணர்ந்தவராகார். கற்றியின் கற்றபடியொழுகும் சாதனையாளரால் மாத்திரமே இதனை உணர்முடியும். குருவின் உபதேசமும் சாதனையுமின்றி உணர்முடியாத இத்தகைய மந்திரங்கள் பல திருமந்திரத்தில் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் எம்போல்வாரால் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது.

சில மந்திரங்களில் சித்தர்களுக்கேயுரிய குழுத்துறிச் (பரிபாதை) சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

**"வழுதலை வித்திடப் பாகல் முளைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணி பூத்தது
தொழுது கொண்டோடினர் தோட்டக் குடிகள்**

"முழுதும் பழுத்தது வாழைக்கனியே" என்பது ஒரு மந்திரம் இதில் வழுதலை யோக சாதனையையும் பாகல் பற்றறுதலாகிய வெராக்கியத்தையும், புழுதியைத் தோண்டுதல் தத்துவங்களின் இயல்பை ஆராய்ந்தறிதலையும், பூசணி பூத்தல் உள்ளத்தில் ஓளி தோண்றுதலையும் தோட்டக் குடிகள் பொறி புலன்களால் உண்டாகும் மயக்கத்தையும் வாழைக்கனி சிவானுபவத்தையுங் குறிக்கின்றன.

சித்தர்கள் கூறும் இதுபோன்ற சொற்களுக்குரிய பொருளை அறியாவிட்டால் அச்சொற்கள் இடம்பெறும் மந்திரங்களின் பொருளை அறிய முடியாது.

அறியும் இயல்புடைமை காரணமாகச் சித்துப் பொருளென்று சொல்லப்படும் ஆன்மா அநாதியானது. உயிர்க்குயிராகிய சிவமும் அநாதியானது. பசுவினைப் பற்றியிருக்கும் பாசமும் அநாதியானது. பசு, பாசத்தினாற் கட்டப்பட்டிருப்பதன் காரணமாகப் பிறப்பெடுக்கின்றது. பசுவினிடத்துப் பதி விளங்கித் தோன்றினால், பாசம் அவ்வாண்மாவை விட்டு நீங்கும். பாசம் நீங்கப் பெற்ற ஆன்மாவுக்குப் பிறப்பு இல்லையாகும்.

"அறிவறி வென்ற அறிவும் அனாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி

அறிவு பதியில் பிறப்பறுந் தானே" என்று பதி, பசு, பாசங்களின் இயல்பைக் கூறுகின்றது ஒரு மந்திரம். இவ்வாறு சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கூறும் பல மந்திரங்கள் திருமந்திரத்தில் உண்டு.

"வேதங்கள் ஆட மிகு ஆகமம் ஆட
கீதங்கள் ஆடக் கிளர் அண்டம் ஏழாட
பூதங்கள் ஆடப் புவனம் முழுதாட

நாதங் கொண்டாடினான் ஞானாந்தக் கூத்தே" என்பது போன்ற தோத்திரப் பாடல்களும் திருமந்திரத்தில் உண்டு.

இவ்வாறு சாத்திரமாகவும் தோத்திரமாகவும் விளங்குகிற சிறப்பு, மந்திரங்களாகிய மூவாயிரம் மலர்களைக் கொண்டியற்றிய திருமந்திரமாலைக்குரியது. தமிழ் மனக்கும் மந்திரங்களை ஆக்கியோர் வரிசையில் முதல்வராக விளங்கும் பெருமை திருமூலருக்குரியது.

ஏ

திருமந்திரத்திற் கடவுள் வாழ்த்து

திருமூலர் தான் எடுத்துக் கொண்ட நூல் இடையூறின்றி இனிது முற்றுப் பெறும் பொருட்டும், நூல் செய்வோர் காப்புக் கூறுவது மரபு என்பதை வலியுறுத்தற் பொருட்டும்,

"ஜந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம் பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் ரேனே" என்று விநாயகப் பெருமானைப் போற்றித் துதித்தார்.

இந்து - சந்திரன், எயிறு-பல, தந்தம், நந்தி -சிவன், புந்தி - அறிவு, வாழ்த்து, வணக்கம், பொருளியல் புரைத்தல் எனக் கடவுள் வாழ்த்து மூவகைப்படும். வணக்கமென்றும் போற்றியென்றும் கூறுவது வணக்கம். இறைவனது இயல்பைக் கூறுவது பொருளியல் புரைத்தல். வாழியென்றும் வாழ்க என்றாங் கூறுவது வாழ்த்து.

விநாயக வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து, 'ஓன்றவன் தானே' என அடியெடுத்து திருமந்திரம் பாடத் தொடங்கினார் திருமூலர். அவர் பாடிய முதல் நாற்பத் தொன்பது பாடல்களுஞ் சிவபெருமானது பெருமையைக் கூறுகின்றன. அதனால் இப்பகுதியில் பொருளியல்-புரைக்கப்படுகின்றதென்பது பொருந்தும். இப்பகுதிக்குப் பாயிரம் எனத்தலைப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் ஈண்டுச் சுட்டிக்காட்டப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

'கடவுள் ஓன்று. அவனே சிவன். அவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யத் திருவுளாங் கொண்டு சிவஞ் சத்தியென இரண்டாய், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்களைச் செய்வதற்காகப் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும் அதிட்டித்து நின்று, நான்கு வேதங்களையும் தனக்கறிவிப்பாரெவருமின்றித் தானே அறிவனாய், மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்னும் ஜம்பொறிகளா-வும் அறியப்படாதவனாய், புலன்றிவாகிய சுட்டறிவின் மேம்பட்ட முற்றிவடையவனாய், கலப்பினால் மந்திரங்கள், பதங்கள், வன்னங்கள்,

தத்துவங்கள், புவனங்கள், கலைகள் என்னும் ஆறு அத்துவாக்களாயும் விரிந்து, ஏழுலகங்களையும் கடந்து நின்று, நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சுந்தரன், ஆன்மா என்னும் எட்டிடங்களிலும் அட்ட மூர்த்தியாய் விளங்கி அனைத்தையும் அறிகின்றான்' என்பதை,

**"ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் முன்றினுள் நான்குணர்ந் தானைந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே"** என்று பாயிரத்திற்
கூறியிருக்கின்றார் திருமூலர்.

நான்கு - நான்கு வேதங்கள். ஐந்து - புலன்றிவு. சுட்டறிவு.

தொடர்ந்து, 'சிவனைத் தேவர்கள் நக்கன் என்று அழைக்கின்றார்கள். நக்கன் - ஆடை இல்லாதவன். அவன் திசைகளையே ஆடையாகக் கொண்ட வியாபகப் பொருள். சிவனொடொக்குந் தெய்வம் தேடினும் இல்லை. அவனொடொப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை. அவன் உயிர்க்குயிர். அவனையகன்று அமரரும் வாழ முடியாது. அவனருளாலன்றித் தவஞ் சீப்யவும் முடியாது. அவனருளின்றி மும்மூர்த்திகளால் ஆவதொன்றில்லை. அவனருளாலல்லது வீடுபேற்றைய முடியாது.

தீவினைப் பயனை ஊட்டும் போதும் சங்காரத் தொழிலைச் செய்யும் போதும் வெய்யவனாய் விளங்கும் இறைவன் அருள் செய்யும்போது தண்ணியனாய் விளங்குகின்றான்.

அவன் அன்பு செய்யப்படும் பொருளாயிருக்கும் போது குழந்தையினும் இனியனாய் விளங்கி அருள் செய்யும்போது தாயினும் நல்லவனாயும் அண்மையில் இருப்பவனாயும் விளங்குகின்றான்.

அவன், நாம் தன்னை வணங்குவதுபோல தான் வணங்குவதற்கு எவரும் இல்லாதவன். முயற்சியும் முயற்சியின் பயனும் மழையும் மழைபொழியும் மேகமும் அவனேயாவன்.

கருமுகில் வண்ணனாகிய திருமால், பிரமன், தேவர் முதலியோருடைய இழிந்த பிறவியை ஒழிப்பவனும் கானக் களிறு கதறப் பிளந்தவனுமாகிய அவனைப் புகழ்ந்து பாடினால் அவனை அடையலாம்.

அவன் சீவர்கள் நினைப்பதை அறிவான். ஆனாலும் அவனை நினைக்காதிருக்கின்றனர் பலர். அவர்கள், இறைவன் தங்களுக்குக்

கருணை காட்டுகின்றானில்லை என்கின்றார்கள். அத்தகையோருக்கும் அவன் அருள் புரிகின்றான்.

கடல் கரைகடந்து செல்லாதிருப்பதற்காக அக்கினி தேவனைக் கடலினிடையில் நில்லென்று நிற்பித்த நீதிமானாகிய இறைவனை இல்லையென்று கூறவேண்டாம். தேவதேவனாகிய அவன் அல்லும் பகலும் அருள் புரிகின்றான். அவனைப் போற்றிப் புகழுங்கள். புனிதனாகிய அவனது திருவடிகளே எமக்கு ஆதாரமாவதென்று அறியுங்கள். 'இது நாம் தேடிய செல்வம். இவை எம்முடையவை' எனக் கருதும் மயக்க உணர்வை மாற்றி, இச்செல்வமெல்லாம் சிவனுக்கே உரியதென்று எண்ணுவோருடைய இதயத்தில் அவன் நிலைபெற்று நிற்பன்.

பிறப்பற்றவனும் அனைத்தையும் ஒடுக்குபவனும் பேரருளாளனும் இறப்பில்லாதவனும் யாவர்க்கும் இன்பமளிக்கும் அருட்செயலை ஒழிவின்றிச் செய்பவனுமாகிய சிவனை மறக்காது தொழுதால் மாயையால் உண்டாகும் மயக்கம் நீங்கும்.

உன்மாக்களுக்கு, அவை செல்லும் வழியில் அவற்றைத் தொடர்ந்து சென்று அருள்புரிபவனும் பரந்த உலகெங்கும் நிறைந்தும் அதைக் கடந்தும் நிற்பவனும் உச்சித் தொளையின் மேலுள்ள சகல்ரதள் தாமரையில் விளங்குபவனுமாகிய சிவனைத் தொழுதால் அவனது திருவடியை அடையலாம்.

சிவன் நமக்கருளவான் எனக்கருதி நாடோறுந் தன்னை வழிபடுவோருடைய அறிவினில் அவன் விளங்குவான். நாம் கதியடைவதற்கு அவனே வழித்துணையாவான். சற்குணமுடைய அடியவருடைய மனத்தில் ஆணிபோற் பதிந்திருக்கும் இறைவா, உன்னையன்றி எனக்குறவாவார் யார்? நான் காணும் பொருட்டு நீ என்முன் நிற்க வேண்டும். அப்போது நான் உன்னைத் தழுவிக் கொள்ள நாணமாட்டேன்.

ஆகாயத்தில் விளங்கும் முகில் தானாகவே மழை பொழிவதுபோல, இறைவனுந் தானே வந்து அருள் புரிவானோவென்று ஜயபுரவர் சிலர். எனக்கு அவ்வாறான சந்தேகம் இல்லை. ஆனாலும் நான், பால் வேண்டித் தன் தாய்ப் பச்சை அழைக்கும் கன்றுபோல, ஞானம் பெறவேண்டி என் நந்தியை அழைப்பேன். கன்றின் குரல் கேட்டு விரைந்து வந்து அதற்குப் பால் கொடுக்கும் பச்சைப்போல, எனது குரல் கேட்ட நந்தியும் விரைந்து வந்து எனக்கு ஞானத்தைத் தருவான்.

தேவர்பிரானும் பத்துத் திக்கும் நிறைந்த பிரானும் உலகேழுக்கும் அப்பற்தனுமாகிய இறைவனதியல்லை அறிபவர் இல்லை. வியாபகப் பொருளாகிய அவனது அருளின் பெருமையை என்னால் எவ்வாறு பாடமுடியும்! நான் நடக்கும் போதும் இருக்கும்போதும் அவனுடைய ஆயிரந் திருநாமங்களையுங் கூறிப் புகழுகின்றேன்.

அப்பனை, நந்தியை, அனுபவிப்போருக்குத் தெவிட்டாத அழுது போன்றவனை, தனக்குவதை இல்லாதானை, வேண்டுவதை சுயும் வள்ளலை, ஊழி முதல்வனை, சரியை, கிரியை, யோகம் முதலிய எந்நெறியில் நின்றாவது வழிபடுங்கள். அந்நெறியால் அவன் அருளைப் பெறலாம்.

**"பிதற் மொழி யேன்பெரி யான் அரி யானைப்
பிதற் மொழி யேன்பிற வாழரு வானைப்
பிதற் மொழி யேன்எங்கள் பேர்நந்தி தன்னை
பிதற் மொழி யேன்பெரு மைத்தவன் நானே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

பிதற்றுதல் - தோந்திரங் செய்தல். பெருமைத்தவன் - பெரியதவத்தையுடையவன்.

வாழ்த்துவாரது உள்ளத்துள் ஓளிரும் ஓளியும் அழுக்கை அகற்றுந் தீர்த்தமும் போன்றவனை, மலவழுக்கு நீங்கிய ஆன்மாக்களிடத்தில் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்ற தேவனைப் புகழ்ந்தும் எம்பெருமானென்று வணங்கியும் அங்கு செய்தால் அவனுடைய அருளைப் பெறலாம்.

இறைவன் தன்னை வஞ்சனையின்றி வாழ்த்துவோருடைய உள்ளத்துள் நின்று சடமாகிய உடம்பு உயிரின் வேறானதென்பதை உணர்த்துவான். அவன் தனது திருவடியைச் சிந்தித்துப் புகழ்ந்து பாடி ஓலமிட்டரற்றி அவற்றை உறுதியாகப் பற்றுவோருடைய மனத்தைச் செம்மை செய்து அங்கே நிறைந்திருப்பான். அவனை அமராம் அசராம் மனிதரும் போற்றுகின்றார்கள். நான் அவனைப் போற்றி என் அன்பிற் பொலிய வைத்தேன்.

இறைவன் விதித்தபடியே இவ்வுலகம் இயங்குகின்றது. நமது போக அனுபவமும் இவ்விதிக்கு மாறுபட்டதல்ல. ஓளிவடிவமாகிய இறைவன் நமது துதி வழியே வந்து வீட்டு நெறியை அருளஞ் சிவ சூரியனாக விளங்குகின்றான்.

சிவனையே சிந்திக்கும் வண்ணம் மனந்திருந்திய அடியார்கள் அந்தி வண்ணா, அரனே, சிவனே என்று தொழுது நம் முன்னைப் பழம்பொருளே, முதல்வா, பரனே என்று கூறிப் பணிய ஞான சொருபியாகிய அவன் அவர் மனத்தில் தியானப் பொருளாக எழுந்தருளி இருப்பான்.

இல்லறுத்தில் இருந்து கொண்டே சிவனைச் சிந்தித்திருப்போர் மாதவஞ் செய்வோருக்கு ஒப்பாவர். சிவ சிந்தனையில் இருப்போர் அவனருள் வெள்ளத்துள் திளைப்பர். சிவ சிந்தனையின்றி இருப்போரால் அவனருளைப் பெறவோ அனுபவிக்கவோ முடியாது.

பனையிலிருந்தாலும் பருந்து தான் உண்ணும் உணவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும். அது உணவின் நினைப்பின்றி இருக்குமானால் உணவைப் பெறுதலும் அதையுண்டு பசி நீங்கியிருத்தலாகிய இன்ப அனுபவமும் அதற்கு நிகழாது. உணவின் நினைப்பாக இருக்கும் பருந்து, முயன்று, எவ்வாறேனும் உணவைப் பெற்றுண்டு பசி நீங்குதலால் ஆகும் இன்பத்தை அனுபவிக்கும். உணவையே நினைத்திருக்கும் பருந்துபோல, நாமும் சிவனையே சிந்தித்திருப்போமானால் அவனை அடைதலும் அவனருளை அனுபவித்தலுங் கூடும்.

**"மனையுள் இருந்தவர் மாதவர் ஒப்பர்
நினைவுள் இருந்தவர் நேசத்துள் நிற்பர்
பனையுள் இருந்த பருந்தது போல
நினையா தவர்க்கில்லை நின்இன்பந் தானே"** என்பது திருமந்திரம்.

அடியார் போற்றும் அமரர் பிரானைத் தலையால் வணங்கி, அவனை நினைந்து, பூவுலகில் உள்ளோர்க்கு அருள்புரியும் மேலோனாகிய எந்தையை அணையா விளக்கென்று கருதி, அவனோடு ஒன்றுபட்டிருந்தேன்.

பழமையான பச பாசங்களுக்குத் தலைவனாகிய சிவனை நினைத்து, பாசங்களினின்றும் அவற்றாற் பந்திக்கப்படுதலாகிய பசத்துவத்தினின்றும் நீங்க வல்லார்க்கு, அலைபோன்று ஓன்றானின் ஓன்றாக வரும் பாவுப் பெருங்கடலைக் கடந்து, தம்மை பற்றியிருக்கும் பற்றுக்களைத் தழந்து முத்திக் கரையை அடைய முடியும்.

நான் இறைவனது திருவடிகளை என் தலைமீது சூடுவேன்; நெஞ்சிலே நிறுத்துவேன்; எம்பிரானைப் பாடுவேன்; பன்மலர் தூவிப்

பணிவேன்; பணிந்து நின்றாடுவேன்; ஆடி. அவனே அமரர் பிரானெனத் துணிந்து அவனைத் தேடுவேன். இன்று நானறிந்து செய்யுங் செயல்கள் இச்செயல்களேயாகும், என்பன போன்ற இறையியல்புக்களைக் கூறிப் பாயிரம் பாடிமுடித்த திருமூலர், தனது நூலை நிறைவு செய்யும்போது,

"வாழ்கவே வாழ்களன் நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலம் அறுத்தான் பதம்
வாழ்கவே வாழ்க மெய்ஞ்ஞானத்தவன் தாள்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலன் பாதமே" என்று வாழ்த்துக் கூறியிருக்கின்றார்.

இவ்வாறாக, வணக்கம் பொருளியல் புரைத்தல் வாழ்த்து என்னும் மூவகையாகவும் திருமந்திரத்தில் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வ-

நிலையாமை

திருமந்திரம் யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை என்பன பற்றிக் கூறுகின்றது.

யாக்கை என்பதற்குக் கட்டப்பட்டதென்பது பொருள். ஏழு தாதுக்களைக் கொண்டு இவ்வுடம்பு இயற்றப்பட்டதென்பர் பழந்தமிழ் நூலாசிரியர்.

உயிருக்கு நான் எங்கிருந்து வந்தேன், எங்கே போவேன், எங்கே போகவேண்டுமென்று தெரியாது. அதற்கு எங்கே போக வேண்டுமென்பதை உணர்த்துவதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை ஞானநூல்கள். அவற்றில் ஒன்று திருமந்திரம்.

உடம்பு சடம்; அசத்து. உயிர்சித்துச் சத்து; அறிவுள்ள அழியாத பொருள். உயிர் நீங்கிய உடம்பு அழிந்துவிடும்.

"பதியினைப் போற் பச பாசம் அனாதி" என்கின்றார் திருமூலர். அநாதியான உயிர் இப்போது இந்த உடலோடு கூடி நின்று 'இது நான்' என்கின்றது. இதற்கு முன் இந்த உயிர், இது நான் என்று எத்தனை முறை சொல்லியிருக்கும்? எத்தனை உடல்களை எடுத்திருக்கும்!

உயிர் எடுத்த உடலில் நிலைத்து நில்லாது. இதையே உயிர் நிலையாமை என்று கூறுகின்றார் திருமூலர். உடம்பு அழியும் என்பது யாக்கை நிலையாமை என்னும் பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

தற்காலிக குடிசையிற் குடியிருக்கும் ஒருவருக்கு அக்குடிசை நிலையானதல்ல. அதனால் அவர் தனக்கென நிலையானதொரு வீட்டை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆனாலும் அவர் வீடுகட்ட முயற்சிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதனால் அவருக்கு, 'இந்த வீட்டில் நீ எவ்வளவு காலம் இருக்கலாமோ தெரியாது. இப்போது உன்னிடம் செல்வம் இருக்கின்றது. செல்வம் நிலைத்து நில்லாது. இப்பொழுது நீ இளமையாய் இருக்கிறாய். இளமையும் நிலையாது. நீ முதுமை அடைவாய். முதுமை அடைந்தால் உன்னால் முயற்சி செய்ய முடியாது. அதனால் இளமையும் செல்வமும் உள்ளபோதே நீ உனக்கு நிலையான-

தொரு வீட்டை அமைக்க முயற்சி செய்' என்று அறிவுரை கூறுவேண்டியது அறிவுடையான் ஒருவனுக்குக் கடமை. இக்காரணம் பற்றியே திருமூலர் நிலையாமை பற்றிக் கூறுகின்றார்.

'உனக்குக் கொடிய நோய் வரலாம். நோய் வந்தால் அது உன்னை வருத்தும். நோய் வந்தாலென்ன, வராது விட்டாலென்ன உனக்குச் சாவருவது நிச்சயம். நீ இன்று போல் என்றும் இளமையாய் இருக்க முடியாது. உனக்கு முதுமை வரும். நரையுந் திரையும் உன்னைப் பற்றிக் கொள்ளும். உன்னுடல் தளரும். அந்நிலை வந்தால் நீ எவ்வளவுதுன்பத்தை அனுபவிப்பாம்! என்பது போன்ற அச்ச உணர்வை உண்டு பண்ணும் வார்த்தைகளைக் கூறி, இவ்வித துன்பங்களிலிருந்து விடுபட நீ ஏதாவது செய் என்பர் சிலர்.

பினி, மூப்பு, சா முதலியவற்றைக் கண்டஞ்சிய சித்தார்த்தர் துறவுறத்தை மேற்கொண்டார். 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்கின்றது மணிமேகலை.

'அரிது அரிது மானுடராதல் அரிது' என்கின்றார் ஓளவை. மானுடத்துதித்தல் 'கடலைக் கையால் நீந்தினன் காரியங்காண்' என்கின்றது சித்தியார். 'இந்தப் யூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு' என்கின்றார் மணிலாசகர். 'குனிந்த புருவமும்....' என்று அடியெழுத்துப் பாடிய அப்பர், 'எடுத்த பொற் பாதமுங் காணப் பெற்றால் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே' என்கின்றார்.

"நிற்கின்ற போதே நிலையடை யான்கழல்
கற்கின்ற செய்யின் கழிந்தறும் பாவங்கள்
சொற்குன்றல் இன்றித் தொழுமின் தொழுதபின்
மற்றொன் றிலாத மணிவிளக் காமே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

கற்கின்ற செய்மின் - ஞானம் பெறுமயவுங்கள். சொற்குன்றல் விள்ளி - சொற்குற்றமின்றி. மற்றொன்றில்லாமை - உவமிக்கக்கூடிய பொருளான்றில்லாமை. மணிவிளக்கு - சோதி, சிவன்.

'யாக்கையும் இளமையும் செல்வமும் நில்லா' அதனால் அவை நிற்கின்றபோதே நிலையடையான் கழல் கற்கின்ற செய்மின் என்று கூறுந் திருமூலர், முதலில் யாக்கை நிலையாமை பற்றிக் கூறுகின்றார்.

"மண்ணொன்று கண்மர் இருவினைப் பாத்திரம்
தின்னெண் றிருந்தது தீயினைச் சேர்ந்தது

விண்ணின்று நீர்விழின் மீண்டுமண் னாவபோல்
எண்ணின்ற மாந்த றிறக்கின்ற வாரே" என்பது யாக்கை நிலையாமை பற்றிக் கூறும் முதல் மந்திரம்.

மண்ணாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரமொன்று வெறுமையாக இருக்கும்போது மண்பாத்திரமென்று அழைக்கப்படுகின்றது. மண்பானை ஒன்றுக்குள் சோறிருக்கும்போது அதை மண்பானையென்று கூறுவதில்லை; சோற்றுப் பானையென்றே கூறுகின்றோம்.

திருமூலர் இந்த மந்திரத்தில் இரண்டு பாத்திரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒன்று மண் பாத்திரம் மற்றொன்று இருவினைப் பாத்திரம்.

இருவினைப் பாத்திரம் முற்பிறவிகளிற் செய்த நல்வினை தீவினை காரணமாக வரும் இனப் துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காக எமக்குத் தரப்பட்ட உடம்பு. மழை நீர் விழுந்தால் மண்பாத்திரம் பழையபடி மண்ணாகிப் போவது போல, வலிமையோடிருக்கும் இருவினை பாத்திரமாகிய இவ்வடம்பு உயிர் நீங்கியவுடன் தீயுடன் கலந்து அழிந்து போவதைக் கண்டிருக்கிறீர்கள். இவ்வாறு இறக்கின்ற மாந்தர் எண்ணற்றோர் என்பது மண்ணொன்று கண்மர் என்னும் முதலையுடைய மந்திரத்தின் பொருள்.

மண்ணாலாகிய கோயிலொன்றுண்டு. அதில் உட்சவாசம் வெளிச் சவாசங்களாகிய இரண்டு தாளங்கள் இருக்கின்றன. அந்த அரண்மனையில் வாழும் அரசனும் அங்கிருக்கின்றான். அதனுள்ளே வாழும் அரசனாகிய உயிர், மத்தளியாகிய உடம்பை விட்டுப் புறப்பட்டால், அந்த மண்கோயில் மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து விடுமென்று, உயிர் உடம்பில் நிலையாமை பற்றிக் கூறுகின்றார் திருமூலர்.

"மத்தளி ஒன்றுள தாளம் இரண்டுள
அத்துள்ளே வாழும் அரசனும் அங்குளன்
அத்துள்ளே வாழும் அரசன் புறப்பட்டால்
மத்தளி மண்ணாய் மயங்கிய வாரே என்கின்றது திருமந்திரம்.
தளி - கோயில். (நடமாடக் கோயிலென்று பிறிதோரிடத்தில் உடம்மைக் குறிப்பிடுகின்றார் திருமூலர்) இப்பாடலில் மாயை மண்ணாக உருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

மரணத்தின்போது உடலுயிர்த் தொடர்பு நிங்குகின்றது. உடலைத் தகனஞ் செய்தவுடன் உடல்வழியாக வந்த சுற்றத் தொடர்பு அற்றுப் போகின்றது.

"ஊரெலாங் கூடி ஓவிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப் பொழிந் தார்களே"என்கின்றார்
திருமூலர்.

உடல் நிலையாது. உடற்றொடர் புடையோர் இறந்தவரோடுடன் செல்லார். உயிர் வாழும்போது மேற்கொண்ட விரதங்களின் பயனும் ஞானமும் மாத்திரமே இறந்தோருடன் செல்லும். அதனால் உயிருள்ளபோதே அறுச்செயலாகிய விரதங்களை அனுட்டியுங்கள்; சரியையாதி நெறிகளில் நின்று ஞானம் பெற முயலுங்களென்று அறிவுரை கூறுகின்றார் திருமூலர்.

"பண்டம் பெய்க்கரை பழகி விழுந்தக்கால்
உண்டவப் பெண்டிரும் மக்களும் பின் செலார்
கொண்ட விரதமும் ஞானமும் அல்லது
மண்டி அவருடன் வழிநட வாதே" என்கின்றது திருமந்திரம்.
பண்டம் - இருவினை காரணமாக வரும் இனப் துன்பங்களை ஊட்டுவதற்குரிய புண்ணிய பாவங்கள். மண்டுல் - நெருங்குதல். கூரை என்பது இங்கு உடலைக் குறித்து நிற்கின்றது.

இனி, செல்வம் நிலையாமை பற்றித் திருமூலர் கூறுவதை நோக்குவோம். வானத்தில் இயங்குஞ் சந்திரன் தேயந்து தேயந்து மூற்றாக அற்றுப் போவதுபோல, செல்வமும் தேயந்து தேயந்து மூற்றாக அற்றுப் போகும். அதனால், நிலையாக நில்லாத செல்வத்தை அடையக் கருதும் அறியாமையை ஒழித்து, தேவதேவனாகிய சிவனை அடைய முயலுங்கள். அவனை அடைந்தால் முகல் தானாகவே மழை பொழிவதுபோல, அவன் அருள் மழை பொழிவான். வாசனையைத் துணையாகக் கொண்டு, மலர் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து அம்மலரிலுள்ள தேனைச் சேர்த்துக் கொண்டுவருந்தேன் அதை மரக்கொம்பிலிருக்கும் தன் கூட்டிற் சேமித்து வைக்கின்றது. அத்தேனீயின் போக்குவரவு தேன்கூடிருக்குமிடத்தைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொடுக்கின்றது. தேன்கூடிருக்கு மிடத்தை யறிந்த வலியோர் தேனீக்களைத் துரத்திவிட்டுத் தேனை எடுத்துக் கொண்டு செல்கின்றார்கள். தேனீக்கள் தாம் சேமித்த தேனை இழப்பதோடமையாது புதிய கூடொன்றைக் கட்டவேண்டிய நிலைக்கும் ஆளாகின்றன. இது போல ஒருவர் தேடிய செல்வம் அவருக்குப் பயன்படாது பிறருக்குப் பயன்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

நாம் அனுபவிக்கின்ற முதுசொத்தும் தேடிய தேட்டமும் நீரின்மீது செல்லும் மரக்கலங் கவிழ்ந்து விடுவதுபோல அழிந்து போவதைக் காண்கின்றோம்.

நாம் பிறக்கும்போது எம்முடன் கூடப் பிறந்தது எமது நிழல். பகல்வேளையிற் பாலை வனத்திற் பிரயாணங் செய்தாலும் அது எம்மைத் தொடரும்; உடல் அழியும் வரை எம்மை விட்டு நீங்காதிருக்கும். நாம் வெம்மையின் கொடுமை பொறுக்க முடியாது மயங்கி விழுந்தாலும் அது எம்மை விட்டகலாது. ஆனாலும் அது எமக்கு நிழலைத் தந்துதவாது. எமக்குதவாத எமது நிழல் அங்கு வாழும் பூச்சி புழுக்கள் தங்குவதற்கு இடங்கொடுக்கும்.

நீ அருமையாகப் பேணுகின்ற உன்டல் உயிரோடு கூடிப் பிறந்தது. உயிர்போம்போது உன்னுடல் உன் உயிருக்கு உதவாது. நாம் தோன்றும் போது எம்முடன் தோன்றிய உடலும் நிழலும் எமக்கு உதவாதிருப்பதைக் கண்டும் அறிவிலிகள் தமக்கு வேறானதும் தம்முடன் தோன்றாததுமான செல்வத்தைத் தம்முடையதெனக் கருதுகின்றார்கள். இஃதென்ன அறியாமை! கண்ணில் காணும் ஒளி இருக்கின்றது. அதனைக் கொண்டு நிலையாமையைக் கண்டுகொள்ளாங்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

**"தன்னது சாயை தனக்குத் வாதுகண்
பெடன்னது மாடென் றிருப்பர்கள் ஏழைகள்
உன்னுயிர் போம் உடல் ஓக்கப் பிறந்தது
கண்ணது கண்ணொளி கண்டுகொ ஸேரே"** என்கின்றது திருமந்திரம்
சாயை - நிழல். மாடு - செல்வம். ஏழைகள் - அறிவிலிகள்

இம்மந்திரத்தின் இறுதியடிக்கு 'அகக் கண்ணிடமாக நிலையான ஒளி விளங்குகின்றது. அதனை உடம்புள்ள போதே அறிந்து கொள்ளாங்கள்' என உரை கூறுவதும் உண்டு. நிலையான ஒளி - சிவம்.

தொடர்ந்து இளமை நிலையாமை பற்றித் திருமூலர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

பாலன், இளைஞன், விருத்தன் என்றவாறு வாழ்நாள் கழிவதைக் கண்டும் உலகோர் இளமை நிலையானதென்பதை உணர்கின்றிலர். யானோ இவ்வூலகுக் கப்பாலாய் அண்டங்களை ஊடறுத்து நிற்கும்

இறைவனது திருவடியைப் பொருந்தி நின்று மேலும் மேலும் அன்பு செய்வேன்.

கிழக்கு வானில் உதித்த சூரியன் மேற்றிசைக்குச் சென்று மறைவதைக் கண்டும் அறிவிலிகள் இளமை நிலையாதென்பதை உணர்கின்றார்களில்லை. இளங்கன்று மூத்து ஏருதாய் இறப்பதைக் கண்டும் அகன்ற இப்பழியிலுள்ளோர் இளமை நிலையாதென்பதை அறிகின்றார்களில்லை.

**"கிழக்கெழுந் தோடிய ஞாயிறு மேற்கே
விழக்கண்டுந் தேறார் விழியிலா மாந்தர்
குளக்கன்று மூத்தெரு தாய்ச்சில நாளில்
விழக்கண்டுந் தேறார் வியனுல் கோரே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

மெல்லிய இயல்பினையுடைய பெண்கள், கரும்பைத் தகர்த்தபின் பிழிந்தெடுக்கின்ற சாற்றினை விரும்புவதுபோல முன்னாளில் என்னை விரும்பினர். தாமரை மொட்டுப் போன்ற முலையினையும் ஆராய்ந்து செய்த அணிகளையுடைய அப்பெண்களுக்கு இளமையிற் கரும்பு போன்றினித்த நான் இப்போது காஞ்சிரங் காய்போலக் கசக்கின்றேன். நாள் தோறும் நமது வாழ் நாள் கழிகின்றது. அதனால், இளமை நீங்காதிருக்கும்போதே இறைவனை ஏத்துங்கள். அவனைப் புகழ்ந்து இசையோடு பாடுங்கள்.

உயிர் உடலோடு கூடியிருக்கும்போதே கங்கையாறு பாய்ந்து மறைந்த, படந்த சடையினையுடைய இறைவனை யடையும் வழியை ஆராய்ந்தறிந்து அவனோடு பொருந்தியிருங்கள். அவன் சங்காரக் கடவுளானாலும் தன்னை நினைப்போருக்கு இன்பஞ் செய்வான். இவ்வாறு நிலையாமை பற்றிக் கூறும்போதே அறிவுரையுங் கூறிய திருமூலர், உயிர் நிலையாமை என்னும் பகுதியின் இறுதியில் நில்லாமையை உணர்ந்தோர் நிலைபேறான இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று கூறுகின்றார்.

பெறுதற்காரிய மானுடப் பிறவியைப் பெற்ற நல்லுழுமுடையோராகிய உங்களுக்கு இது செய்யத் தக்கதென நான் கூறவேண்டியதென்ன? அறநால்களை ஆராய்ந்தறிந்து அவற்றில் விதிக்கப்பட்ட அறங்களைச் செய்யுங்கள். இறைவனை அடையும் வழியை ஆராய்ந்தறியுங்கள். பரிசுத்தராகி அவனைப் போற்றுங்கள்.

வஞ்சகம் பேசி அறவழியினீங்கிச் செல்லாதீர்கள். கொடுமையுடையோராகிப் பிறர் பொருளைக் கவராதீர்கள். செம்மையுடையோராகிச் சிறப்படையுங்கள். விருந்தினரோ உறவினரோ வரின், உண்ணும் போது அவர்களுக்கும் ஓரகப்பை உணவாவது கொடுத்துண்ணுங்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

**"அவ்வியம் பேசி அறங்கெட நில்லன்மின்
வெவ்விய னாகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்விய னாகிச் சிறந்துண்ணும் போதொரு
தவ்விக்கொ டுண்மின் தலைப்பட்ட போதே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

பஞ்சமா பாதகங்கள்

சமய நூல்களிலும் அறநூல்களிலும் செய்யத்தகாதனவெனக் கூறப்படுவை பஞ்சமா பாதகங்கள்.

"கொலையே களவுகட் காமம் பொய்கூறல்
மலையான பாதக மாம் அவை நீக்கித்
தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின் : பஞ் சார்ந் தோர்க்
கிலையாம் இவைஞானா னந்தத் திருத்தலே" என்கின்றது
திருமந்திரம்.

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்கூறல் ஆகிய ஐந்தும் மாபெரும் பாதகங்களாகும். அப்பாதகங்களைச் செய்வதைத் தவிர்த்து, தலையின் மேல் இறைவன் திருவடிகளைச் சூடி இன்பத்தைப் பெற் ஹோருக்கு இப்பாவ காரியங்களால் வருந்துண் பங்கள் இல்லையாகும். அவர்கள் பேரினபத்தை அனுபவிப்பர் என்பது மேலே தரப்பட்ட மந்திரத்தின் பொருள்.

"அவை நீக்கித் தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பஞ் சார்ந் தோர்" என்னுஞ் சொற்றொடரை உபயோகித்ததன் மூலம், மலையான பாதகமாம் அவை நீக்காதோருக்குத் தலையாஞ் சிவனடி சார்தலும் இன்பஞ் சார்தலுஞ் சாலாதென்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் திருமூலர்.

இறைவனது பூசைக்கு இன்றியமையாத பொருட்கள் இரண்டு. அவை பூவும், நீரும். புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு என்று கூறுகின்றார் திருமூலர்.

"பற்றாய நற்குரு பூசைக்குப் பன்மலர்
மற் ஹோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை.." என்கின்றது
திருமந்திரம்.

நற்குரு - சிவன், அணுக்கள் - உயிர்கள்

பூசை இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று அகப்பூசை; மற்றது பழப்பூசை. இவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை. பழப்பூசைக்குப் பூ வேண்டப்படுவது போல அகப்பூசைக்கு வேண்டப்படுவது

கொல்லாமையாகிய மலர். ஆதலால் கொலை செய்வோர் பூசை செய்வதற்குத் தகுதியுடையவராகார்.

இறைவன் விருப்பு வெறுப்பற்றவன். தன்னை வணங்குவோரை விரும்புவதும் வணங்காதோரை வெறுப்பதும் அவனியல்பல்ல. அதனால் அவனுக்குப் பூசை செய்யவேண்டுவதும் அதற்காகக் கொல்லாமையாகிய அறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுவதும் ஏனெனத் திருமூலரைக் கேட்டால், அவர்

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடும் என்று நிறுத்தவர் தாமே" என்கின்றார்.
வல்லடிக்காரர் - இயமனது ஏவலர்.

இறைவனுக்குப் பூசனைபுரியும் தகுதியைப் பெறுவதற் கன்றாயினும் நரகத் துன்பத்தை அனுபவியாதிருப்பதற்காகக் கொல்லாமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பது அவரது அறிவுரை.

செய்பவரின்றி எந்தச் செயலும் நிகழாது. செய்பவர் கருத்தா. செயல் நிகழ்வதற்குக் கருத்தா ஒருவராகவோ பலராகவோ இருத்தல் கூடும். ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதானால் அப்பணியில் கட்டுவிப்போன், மேசன் தச்சுத் தொழிலாளி எனப் பலர் பங்குபற்றுவர். அவர்களானவரும் கட்டுவிப்போனது ஏவல்வழி நின்று பணிபுரிதல் வேண்டும். அதனால் கட்டுவிப்போன் ஏவுதற்கருத்தா எனப்படுகின்றான். மற்றையோர் அவனது ஏவல்வழி நின்று செயல் புரிகின்றார்கள். அவர்கள் இயற்றுதற் கருத்தாக்கள். வேலை முடிந்ததும் இயற்றுதற் கருத்தாக்கள் தமக்குரிய சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று விடுவார்கள். வீட்டை, வீடு கட்டியதன் பயனை ஏவுதற் கருத்தாவே அனுபவிப்பான்.

ஏவுதற் கருத்தாவே பயனை அனுபவிப்பதற்குரியவன் என்பதனாற் போலும் கொல்லாமை பற்றிக் கூறத் தொடங்கிய திருமூலர், கொல்லோனுக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கும் என்பதைக் கூறாமல், கொல்லிடு குத்தென்று கூறும் ஏவுதற் கருத்தாக்களாகிய மாக்களுக்கு இயமனது ஏவலர் என்ன தண்டனை கொடுப்பார்கள் என்பதை மாத்திரம் கூறுகின்றார். ஆனாலும் அவர், கொல்லிடு குத்தென்று கூறும் ஏவுதற் கருத்தாக்கள் யார் என்பதைக் கூறவில்லை. அவர்கள் யார்? இவ்வினாவுக்கு விடை கூற வருகின்றார் வள்ளுவர்.

உண்பதற்காக ஊன்வாங்குவோர் இல்லையானால் ஊன் விற்போரும் இல்லையாவர். உண்போரும் விற்போரும் இல்லையாகவே ஊன்பெறும் பொருட்டு உயிர்க்கொலை புரிவோரும் இல்லையாவர். எனவே கொல்லிடு குத்தென்று கூறாமற் கூறுவோர் ஊனுண்போரும் விற்போருமோயாவர் என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

"தினற் பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும் விலைப் பொருட்டால் ஊன் தருவா ரில்" என்கின்றது திருக்குறள்.

தினற் பொருட்டாற் கொலை நிகழ்வதற்குக் காரணர் புலால் நுகர்வோரே என்று வள்ளுவர் கூற, அவர்களே கொலை செய்யும் புலையராவார் என்கின்ற திருமூலர், அவர்களுக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்குமென்றுங் கூறுகின்றார்.

"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை எல்லாருங் காண இயமன்றன் தாதுவர் செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே" என்கின்றது. திருமந்திரம்.

தொடர்ந்து கள்ளுண்ணாமை பற்றித் திருமூலர் கூறுவதை நோக்குவோம். "காமமுங் கள்ளுங் கலதிகட்கே யாகும்" என்று கூறுந் திருமூலர், கள்ளள உண்ணவேண்டுமெனவும் உண்ணக்கூடாதெனவும் கூறுகின்றார். உண்ணவேண்டியது சிவானந்தத்ததேறல். உண்ணக்கூடாதது அறிவை மயக்குங் கள்.

கலதிகள்- கீழ்மக்கள்.

மயக்குங் கள்ளுண்போர் வேதாகமங்களிற் கூறப்படும் உண்மையை உணரார். பச பாசங்களின் இயல்பை அறியார். வேண்டுவன் ஈயும் சிவபெருமானது திருவருளின் துணைகொண்டு வாழார்.

அவர்கள் உண்ணுங் கள், தன்னை உண்டாரை மயங்கச் செய்யும்; இறந்தவர்களை நினைத்து வருந்தச் செய்யும்; உண்மையை அழிக்கும்; அங்குமிங்குமாக அசைந்தாடச் செய்யும்; பெண்ணின்பத்தை நாடி அடையத் தூண்டும். அதனாற் கள்ளுண்போர் ஞானம்பெற முற்படாது தடுமாறுவர். அத்தகையோர் இடையீடின்றி இன்பந்தரும் சிவானந்தத்தைப் பெறுவார்களா? பெறமாட்டார்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

"மயங்குந் தியங்குங் கள்வாய்மை அழிக்கும் இயங்கும் மடவார்தம் இன்பமே எய்தி முயங்கும் நயங்கொண்ட ஞானத்து முந்தார் இயங்கும் இடையறா ஆனந்தம் எய்துமே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

அரிசி கழுவிய கழுநீரைப் பருகிப் பழகிய பச அதைக் குடிப்பதையே வழக்கமாகக் கொள்ளும். தாகம் வந்தபோதும் அது குளங்கள் தோறுஞ் சென்று தெளிந்த நீரைத் தேடியருந்த முயலாது. கழுநீர் விடாய் காரணமாக நீரருந்தாமையால் அதனுடல் மெலிந்து போகும். இந்த முறைமைபோல முழுநீர் மயமான கள்ளுண்போரும் கள்ளளையே கருதுவதன்றிக் கடவுள் மீது தங்கருத்தைச் செலுத்தார். அதனால் அவர்கள் தம் வாழ்வினைச் செம்மை செய்யும் சிவானந்தமாகிய தேறலைத் தேடியருந்தும் முயற்சியின் நீங்கி நிற்பார்.

"கழுநீர் பசுப்பெறிற் கயந்தொறுந் தேரா கழுநீர் விடாய்த்துத்தங் காயஞ் சுருக்கும் முழுநீர்க் கள்ளுண்போர் முறைமை யகன்றோர் செழு நீர்ச் சிவன்றன் சிவானந்தத் தேறலே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

கயம்-களம் நீர்நிலை. காயம் - உடம்பு. செழுநீர் - வாழ்வுக்கு வளந்தரும் நீர். சித்தம் உருகிச் சிவனை நினைந்து சமாதியிற் பொருந்திச் சுத்த நிலையை அடைந்து குறைவுபடாத சிவானந்தமாகிய தேறலை அனுபவிக்க அனுபவிக்க அவ்வின்பங் குன்றாது. அதைப் பருகுவதை விட்டு, நிற்றல் இருத்தல், கிடத்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபடுவது இழிவானதாகும். நிலையானவை போலத் தோன்றிச் சிற்றின்பந்தரும் போக்கியப் பொருள்கள் மீது கொண்ட பற்றினை நீக்கி, சூழ்ச்சியினால் இறைவனை அடையலாமெனக் கருதிச் செய்கின்ற பொய்த்தவங்களிலிருந்து விடுவித்து, தத்துவங்களாலாகிய இந்த உடம்பு நான், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனப்படுகின்ற அந்தக்கரணங்கள் நான், பிராணன் நான் என்றவாறு என்னுகின்ற மயக்க உணர்வை இல்லாமற் செய்து, ஆன்மா இவற்றின் வேறாகிய சித்துப் பொருள் என்பதை உணர்த்தி, அதற்குச் சிவானுபவத்தைக் கொடுத்துத் தன்வண்ணமாக்கிப் பேரின்பத்தில் நிலைபெறச் செய்வது சிவானந்தத் தேறல்.

"தத்துவம் நீக்கி மருள்நீக்கித் தானாக்கிப்
பொய்த்தவம் நீக்கிமெய்ப் போகத்துட் போக்கியே
மெய்த்த சகமுண்டு விட்டுப் பரானந்தச்
சித்திய தாக்குஞ் சிவானந்தத் தேறலே" என்கின்றது.
திருமந்திரம் இவ்வாறு மயக்குங் கள்ளைப் பற்றியும் சிவானந்தத் தேறல்
பற்றியுங் கூறுந் திருமூலர் காமம் பற்றிக் கூறுவதை நோக்குவோம்.

பிறர்மனை நயவாழை, மகளிர் இழிவு என்னும் பகுதிகளில் காமம்
பற்றிக் கூறுகின்றார் திருமூலர். பொதுமகளிரை அடைந்து
இன்பந்துய்த்தல், பிறர் மனையாளை விரும்புதல், கண்ட கண்ட
மங்கையரைக் காழுறுதல் முதலியன காமத்தின்பாற்பட்டவை.

நீர் விழும் மலைச் சுனையிற் புகுந்து நீராட விரும்புவோருக்கு
அதனால் வரும் இன்பங் கனவுபோற் கழிய, நீர்ச்சுழிகள் அவரைத்
தம்பால் இழுத்துக் கொள்ளும். சழியில் அகப்பட்டவர் அதிலிருந்து
வெளியேறுதல் அரிது. அதனால் வருந் துன்பம் எத்தகையதென்பதை
உறுதியாகக் கூற முடியாது. அதுபோலப் பிறர்மனை புகுவோரும்
அம்மனைக் குரியாளை விரும்பினால் காமச் சழியிற் சிக்கிக் கொள்வர்.
அவர்கள் பெறுமின்பம் கனவில் அனுபவிக்கும் இன்பம் போல
நிலையற்றதாகும். அவ்வாறன்றி அவ்வின்பம் நனவின்கண்
அனுபவிக்கும் இன்பம் போன்றிருப்பினும் அதை நாடக்கூடாது.

"மனைபுகு வார்கள் மனைவியை நாடில்
சுனைபுகு நீர்போற் சழித்துடன் வாங்கும்
கனவது போலக் கசிந்தெழும் இன்பம்
நனவது போலவும் நாடவொண் ணாதே" என்கின்றார்
திருமூலர்

மழை பொழிதலினால் தளிர்த்த புல் போன்ற வளமையான
வாழ்வும் இளைய யானைக் கன்று போன்ற அழகு நடையுமுடைய
பொதுமகளிர், வானவரையொத்த அழகும் செல்வமுழுமுடையார்
தம்மீது மயக்கங் கொண்டுவர, அவர்களை இருங்களென இருத்தி
விட்டு, அதுவரை தம்மைக் கூடி இன்பந் துய்த்தவர்களானாலும்
அவர்களோடு அறியாதார் போற் பேசி, அவர்களை விட்டகன்று
செல்வர்.

"இயலுறும் வாழ்க்கை இளம்பிடி மாதர்
புயலுறும் புல்லின் புணர்ந்தவ ரேயினும்

மயலுறும் வானவர் சார் இரும் என்பார்
அயலுறப் பேசி அகன்றொழிந் தாரே" என்கின்றது
திருமந்திரம்.

பலாமரம் பழுத்திருக்கிறது. அந்தப் பழம் அருமருந்தன் சுவையுடையது, வயிறார் உண்பதற்குப் போதுமானது. அந்தப் பழத்திலும் பார்க்க ஈச்சம் பழம் சுவையாயிருக்குமெனக் கருதிய ஒருவன், கற்களும் முட்களும் நிறைந்த காட்டு வழியிற் சென்று, ஈச்சமரம் இருக்குமிடத்தையடைந்து அதிலிருக்கும் பழங்களைப் பறிக்க முயல்கின்றான். அவனுக்கு ஈச்சம் முட்கள் குற்றுகின்றன. அதைப்பொருட்படுத்தாமல் மிகச் சிரமப்பட்டுச் சில பழங்களைப் பறித்து உண்ணுகின்றான். ஈச்சம் பழுத்தின் சுவை பலாப் பழுத்தின் சுவைக்கு இணையாகுமா? இணையாகாது. ஆனாலும் ஈச்சம் பழந்தான் இனிக்கின்றது என்கின்றான் இந்த மூடன்.

அன்புக்குரிய மனைவி வீட்டில் இருக்கும்போது, பிறருடைய மனைவியரை விரும்புகிறார்கள் சில காழுகர்கள். அவர்களுடைய செயல், காய்த்த பலாவின் கனியண்ணமாட்டாமல் ஈச்சம் பழமுண்ணக்கருதி இடர்ப்பட்ட மூடனின் செயல் போன்றது என்கின்றார் திருமூலர்.

"ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
காத்த மனையாளைக் காழுறுங் காளையர்
காய்ச்ச பலவின் கனியண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழுத்துக் கிடருற்ற வாரே" என்கின்றது திருமந்திரம்
இவ்வாறு பிறன்மனை நயவாழை பற்றியும் பொதுமகளிர் இழிவு
பற்றியுங் கூறுந் திருமூலர், பிறமகளிரையும் அவர்களது கவர்ச்சி
காரணமாகக் காழுறக்கூடாதென்கின்றார்.

செழித்த இலைகளையுடைய எட்டியில் கவர்ச்சியான பழங்கள்
குலை குலையாகப் பழுத்திருக்கிறது. ஆனாலும் அவற்றைப்
பறித்துண்ணல் ஆகாது; உண்டால் அவை உடலுக்குத் தீங்கு
விளைக்கும். எட்டி தழைத்துப் பழுத்துக் காண்போருடைய கருத்தைக்
கவருவதுபோல, முலை நலமுடைய முறைவல் செய்யும் பெண்களுந்
தம்மைக் காண்போருடைய மனத்தைக் கவருகின்றார்கள். அது
காரணமாக அவர்களை நாடி நிற்கும் மனத்தை அதன் போக்கிற
போகவிட்டால் அது அவர்களை அடையவும் உடலுக்குத் தீங்கு

விளையலும் காரணமாகும். ஆதலால் அவர்களை விரும்பாதொழியுங்கள்.

"இலைநல் வாயினும் எட்டி பழுத்தாற்
குலைநல் வாங்கனி கொண்டுண லாகா
முலைநலங் கொண்டு முறுவல் செய்வார்மேல்
விலகுறு நெஞ்சினை வெய்துகொள் ஸீரே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

இவ்வாறு பஞ்சமா பாதகங்களில் கொலை, கள், காமம் என்னும் மூன்றையும் பற்றி விளக்கமாகக் கூறிய திருமூலர் களவு பொய் என்பன பற்றி விரிவாகக் கூற வேண்டியதில்லையென்னுங் கருத்தினாற் போலும் அவையும் மலையான பாதகமாம் எனக் கூறியமைந்தார்.

1

திருமந்திரத்தில் அரசியல்

உயிர் இயக்க உடம்பு இயங்குகின்றது. இயக்குவோன் சரியாக இயக்காதபோது இயந்திரம் நெறிதவறிச் செல்வதுபோல, உயிர் உடம்பைச் செந்நெறியிற் செலுத்தாத போது அது புன்னெறியிற் செல்லும். 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்' இந்தப் பெரி உலகம் மன்னனை உயிராக உடையதாகலின், மன்னன் நல்லாட் சி செய்யாத போது உலகம் புன்னெறியிற் சென்று கெடும்.

அரசன் நல்லாட் சி செய்யவேண்டும், நல்லது செய்யா முடியாவிட்டாலும் தீயது செய்யாமலிருக்க வேண்டும். அட்டாங்க யோகத்தின் முதலங்கம் இயமம். இயமம் - தீயது செய்யாமை. அடுத்த அங்கம் நியமம். நியமம் - நல்லது செய்தல். இராசதோடம் பற்றிக் கூறும்போதுந் திருமூலர், அரசன் தீது செய்யக் கூடாதென்பதையே முதலிற் கூறுகின்றார். இராசதோடம் - இராசாவுக்குரிய குற்றம்.

அரசன் அறிவுடையவனாய், அறத்தை ஆராய்ந்தறிந்து அந்நெறியில் அரசியற்றுபவனாய் இருக்க வேண்டும். கல்லா அரசனால் அறத்தை ஆராய்ந்தறிய முடியாது. அறத்தை அறிய முடியாதவன் எத்தனை நூல்களைக் கற்றிருந்தாலும் கல்லாதவனே யாவன். அவன் தன் மனம் போன போக்கில் அரசியல் நடத்துவான்.

கொலைத் தொழில் செய்யுங் காரணத்தாற் கல்லா அரசனுங் காலனும் ஒருவருக்கொருவர் ஒப்பாவர். காலன் ஊழை ஆராய்ந்தறிந்து ஒவ்வொரு உயிரையும் அதைக் கொல்ல வேண்டிய காலத்திலேயே கொல்வான். அவன் நன்னெறியில் நிற்போரை நனுகமாட்டான். கல்லா அரசன் அறத்தை ஆராய்ந்துணராமல் எடுத்ததற்கெல்லாம் 'கொல்' என்று கட்டளையிடுவான். ஆதலால் கல்லா அரசனிலுங் காலன் மிகவும் நல்லவனாவன்.

அரசன் பசுக்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அறஞ் செய்வோருக்கும் தேவரும் போற்றுந் திருவேடம் பூண்டோருக்குந் தீங்கு வராது காக்க வேண்டியவனாவான். காக்கக் கடவனாகிய அவன் காவா தொழிவானேல் மறுமையில் மீளா நரகத்தையடைவான்.

'அரசன் எவ்வழி குடிகளும் அவ்வழி' என்பது பழமொழி. அரசன் தன் நாட்டுமக்களை நன்றாகக் காக்கவேண்டும். ஆனால், அந்த அரசன் தன் நாட்டு மக்களைக் காப்பது நன்றாக இருக்கின்றதா? இல்லை. மன்னனைப் போலவே அவனது குடிமக்களும் தாம் பேணவேண்டியவர்களைப் பேணுகின்றார்களில்லை. அதனால் அந்நாட்டில் சாந்தியும் சமாதானமும் நிலவில்லை. அமைதியின்மை அந்நாட்டு விவகாரங்களிற் பிறரைத் தலையிடச் செய்கின்றது. அந்நியர் அந்நாட்டை ஆக்கிரமிக்கின்றார்கள். இழந்தநாட்டை மீட்பதற்காக மன்னன் போராட வேண்டியவனாகின்றான்.

பகைவர் அவனுடைய நாட்டை ஆக்கிரமிப்பதும் அவன் தன்னாட்டைப் பகைவரிடமிருந்து மீட்பதற்காகப் போரிடுவதுந் தொடர் நிகழ்ச்சிகளாகின்றன. அதனாற் பாய்ந்தபுலி தன் உணவுக்காக மீண்டும் மீண்டும் விலங்குகளின்மேற் பாய்வது போல, அவ்வரசனுந் தன்னாட்டை ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து காப்பதற்கும் ஆக்கிரமித்தோரை வெளியேற்றுவதற்குமாகத் திரும்பத் திரும்பப் போரிட வேண்டியவனாகின்றான்.

**"வேந்தன் உலகை மிகநன்று காப்பது
வாய்ந்த மனிதர்கள் அவ்வழி யாநிற்பர்
பேர்ந்திவ் வுலகைப் பிறர்கொள்ளத் தாங்கொள்ள
பாய்ந்த புலியன்ன பாவகத் தானே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

மன்னவன் எந்நாளும் அநீதி செய்பவனாய், தினந்தோறும் நீதியை ஆராய்ந்தறிந்து ஆட்சி செய்யாதவனாயிருந்தால், அந்நாட்டில் நாள் தோறும் வளங்குன்றும்; அறியாமை மிகுந்து அரசனது செல்வமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே போகும்.

நாட்டு மக்கள் ஓவ்வொருவரும் தாம் பூண்ட வேடத்துக்குப் பொருந்த நடக்கவேண்டும். வைத்தியராக வேடம் பூண்டவர் மருத்துவத்தைச் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டும். பூசகர் வேடங்கொண்டவர் விதிப்படி பூசை செய்வதிற் கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும். தவவேடம் பூண்டவர் மெய்த்தவஞ் செய்திடவேண்டும். இவ்வாறாக ஓவ்வொருவரும் தாம்தாம் பூண்டு கொண்ட வேடத்துக்குப் பொருந்த ஒழுகவேண்டும்.

அதற்கு மாறாக, பிச்சைக்காரன் வட்டிக்குப் பணங்கொடுப்பவனாகவும் மருந்து விற்பவன் மருத்துவனாகவும் வேடம்பூண்டால் அது பொய் வேடம். பொய் வேடம் பூண்பதால் எவருக்கும் எவ்வித நற்பயனும்

உண்டாகாது; பொய்வேடம் பூண்டோருக்கும் பிறருக்குந் தீமையே விளையும். ஆதலால், வேடத்துக்கேற்ற நெறியில் நில்லாத வஞ்சகரை அவரவர் வேடத்துக்குப் பொருந்த நடக்கச் செய்வது அரசனது கடமை. அரசன் தனது கடமையைச் செய்வதால் பொய்வேடம் பூண்டோர் மெய் வேடதாரிகளாகின்றனர். அவர்களது வாழ்வு வஞ்சகமற்ற வாழ்வாகின்றது. அதனால் அவர்களுக்கும் அவர்களை நன்னெறியில் நிறுத்திய மன்னுக்கும் வீடுபேற்றைய வழிபிறக்கிறது.

"வேட நெறிநில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்

வேட நெறிநிற்போர் வேடம் மெய் வேடமே

வேட நெறி நில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன்

வேட நெறி செய்தால் வீடுது வாகுமே" என்கின்றார் திருமூலர்.

பிராமணர் பூணும் முப்புரிநாலுங் குடுமியும் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பதை உணராதவர்கள் முழு மூடர்கள். நூல் வேதநாலுணர்வையும் குடுமி ஞானத்தையுங் குறிக்கும். நூலுஞ் சிகையும் பால் வெண்ணீரும் பூண்டு ஓங்காரத்தை ஒதும் அந்தனர், அதனாற் கூறுப்படும் பதி, பச, பாச இயல்புகளை அறிந்தோராவர்.

"நாலுஞ் சிகையும் உணரார் நின் மூடர்கள்

நூலது வேதாந்தம் நுண் சிகை ஞானமாம்

பால் ஓன்றும் அந்தனர் பார்ப்பார் பரம்உயிர்

ஓரொன்று இரண்டும் ஓங்காரம் ஓதிலே" என்று பிறிதோரிடத்திற் கூறுந் திருமூலர் இராசதோடம் என்னும் பகுதியிற் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞானிகள் சிகை பூணால் முதலியவற்றைத் தரிப்பார்களேயானால் உலகம் வறுமையால் வாடும். பெருஞ் சிறப்போ டிருக்கின்ற நாடாளும் மன்னுந் தன் பெருமை குன்றுவான். ஆதலால் அவன், வேடதாரிகளுடைய வேடம் பொய் வேடமா மெய்வேடமா என்பதை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்து, அஞ்ஞானிகள் ஆடம்பரத்துக்காக அணிகின்ற முப்புரி நூலையுஞ் சிகையையும் அறுப்பது நல்லது.

நூலுஞ் சிகையும் பூண்டு ஞானிகள் போலத் தோன்றுவோரை மெய்ஞ் ஞானிகளைக் கொண்டு சோதிப்பித்து, அவர்கள் மெய்ஞ் ஞானிகளா பொய்ஞ் ஞானிகளா என்பதைக் கண்டறிந்து, அஞ்ஞானிகளை மெய்ஞ் ஞானிகளாக்க வேண்டியது அரசனுடைய கடமை. போலி வேடதாரிகளை மெய்ஞ் ஞானிகளாக்குவதால் நாட்டுக்கு நன்மையுண்டாகும்.

"ஞானமி லாதார் சடைசிகை நூல்நண்ணி
ஞானிகள் போல நடிக்கின் றவர்தம்மை
ஞானி களாலே நரபதி சோதித்து
ஞானமுண் டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே" என்கின்றார்
திருமூலர். நரபதி - அரசன்.

மறுமையில் முத்தியும் இம்மையில் அரச செல்வம் நிலைபெறுதலும் வேண்டுமானால், அரசன் மறந்தும் மறஞ் செய்யாமல் அறநெறியில் ஆட்சிபுரிதல் வேண்டும். சிறந்த கடலாற் குழப்பட்ட இப்புழியிலுள்ளோர் பலவேறு தொழில்களைச் செய்கின்றார்கள். அதனால் அவர்களுக்குப் பொருட்செல்வம் கிடைக்கின்றது. அவர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்பப் புண்ணிய பாவங்களும் வருகின்றன. நாட்டு மக்களுக்கு வரும் வருவாயின் ஆறிலொரு பங்கு அரசனுக்குரியது. இது எது அறநால்களால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருநாட்டுச் சிறப்புக் கூறுஞ் சேக்கிழார், அந்நாட்டு மக்கள் தமக்கு வருவாய் வந்ததும் முதலில் அரசனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பங்கைக் கொடுத்தார்கள் என்கின்றார்.

"அரசுகொள் கடன்க னாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப் பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின் விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிக ளோங்கி வரைபுரை மாடநீடி மலர்ந்துள பதிக ளொங்கும்" (திரு நாட்டுச் சிறப்பு 26)

"திறந்தரு முத்தியுஞ் செல்வமும் வேண்டின் மறந்தும் அறநெறியே ஆற்றல் வேண்டுஞ் சிறந்த நீர் ஞாலஞ் செய்தொழில் யாவையும் அறைந்திடல் வேந்தனுக் காறிலொன் றாமே" என்கின்றது திருமந்திரம். மக்கள் செய்யும் நல்வினை, தீவினைப் பயன்களிலும் ஆறிலொன்று அரசனுக் குரியதால்லால், மன்னன் செங்கோலாட்சி செய்வதோடமையாது மக்களையும் நன்னெறியில் நிறுத்துதல் வேண்டும்.

ஓரு நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஒரே மத்தை அனுட்டிப்பவர்களாய் இருப்பரென எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்கள் பலவேறு மத்தவர்களாய் இருத்தல் கூடும். அரசனும் அம்மதங்களில் ஒன்றைச் சார்ந்தவனாய் இருப்பன். அதனால் அவ்வரசன் தான் சார்ந்த

மத்தைப் பேணிக் காத்து மற்றைய மதங்களைப் புறக்கணித்தல் கூடாது; மக்களைப் பலவுந்தமாகவோ ஆசைகாட்டி மருட்டியோ மதமாற்றஞ் செய்யக்கூடாது. மேற்கூறியவாறு மதமாற்றஞ் செய்வதற்கு எவரையும் அனுமதிக்கவுங் கூடாது.

மன்னன் மதபேதங் காட்டாது எல்லா மதத்தவரையும் அவரவர் சமயநெறியிலிருந்து வழுவாதொழுகச் செய்ய வேண்டும். தத்தம் சமயநெறிக்கு விரோதமான செயல்களில் ஈடுபடுவோருக்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுத்து அவர்களைத் திருத்துதல் வேண்டும்.

வேதாகமங்கள் சைவ சமய முதனால்கள். சிவபெருமான் வேதாகமங்களை அருளிச் செய்ததுபோல, வேறு வேறு மதங்களை ஆக்கியோரும் தத்தம் மதங்களுக்குரிய சமயநால்களை ஆக்கியிருக்கிறார்கள். ஓவ்வொரு சமயத்தவரும் தமது சமய நூலில் விதிக்கப்பட்டபடி ஓழுகுதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஓழுகத் தவறுவோருக்குச் சிவபெருமான் மறுமையில் தான் சொன்ன ஆகம விதிக்கமைவாக எந்தத் தண்டனையைக் கொடுத்தாவது திருத்துவார். இப்பிறப்பில் அவர்களைத் திருத்த வேண்டியது அரசனுக்குக் கடமையாகும்.

"தத்தஞ் சமயத் தகுதிநில் லாதாரை
அத்தன் சிவன்சொன்ன ஆகம நூல்நெறி
எத்தன் டமுஞ் செயும் அம்மையில் இம்மைக்கே
மெய்த்தண்டஞ் செய்வதவ் வேந்தன் கடனே" என்கின்றது திருமந்திரம்

சிவநெறி மற்றைய மதங்களை வெறுப்புடன் நோக்காத செந்தெறி என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இந்த மந்திரம்.

எந்த மதத்தவரானாலும் தம்மதக் கோட்பாடுகளுக்கமைந்து நடக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றது இந்த மந்திரம். எம்மதமானாலும் எமக்குச் சம்மதமென்று கூறிக்கொண்டு, ஓருவர் சமகாலத்தில் பல மதங்களை அனுட்டிக்கலாமென்று திருமூலர் சமயசமரசம் பேசவில்லை. எல்லா மதங்களும் இருப்பது நீதி என்ற கருத்தையே திருமூலர் வலியுறுத்துகின்றார்.

பலவேறு மதங்களை அனுட்டிக்கும் மக்கள் வாழும் ஓரு நாட்டை ஆளுவோர் எவ்வாறு மதச்சார்பின்றி ஆட்சிபுரியலாம் என்ற வினாவுக்கு விளக்கந் தருகின்றது திருமந்திரம்.

அந்தணர் ஒழுக்கம்

"அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வியிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்" என்பது நீத்தார் பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில் இடம்பெறும் ஒரு திருக்குறள். அந்தணர் என்போர் அறவோர் என்பதற்கு 'அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார் தூறவற்றத்தில் நின்றவர்' என்பது பரிமேலழகர் உரை. அவர், 'அந்தணர் என்பது ஆழகிய தட்பத்தினை உடையார் என ஏதுப் பெயர் ஆகவின் அஃது அவ்வருளுடையார் மேலன்றிச் செல்லாது என்பது கருத்து' என அந்தணர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு விளக்கந் தந்திருக்கிறார். பரிமேலழகரின் கருத்துப்படி 'அந்தணர்' என்பது குறிப்பிட்டதொரு சாதியினரைக் குறிக்குஞ் சொல்லல்ல.

அந்தணர் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறும்போது, அந்தணர் என்னுஞ் சொல்லல் வேதியர், பார்ப்பார், பிராமணர் எனப் பொருள் கொள்ளக் கூடிய விதமாகவும் உபயோகித்திருக்கிறார் திருமூலர்.

அவர், அந்தணர் என்போர் ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் ஆறு தொழில்களைச் செய்யுங் கடமையுடையோர். அக்கிணி காரியஞ் செய்து, காலை, மத்தியானம் மாலை என்னும் மூன்று சந்திகளிலும் தவறாமற் செய்ய வேண்டிய நற்றவக் கருமங்களை வேதமந்திரங்களோடு செய்யுங் கடமை யுடையோர் என்கின்றார்.

"அந்தணர் ராவோர் அறுதொழில் பூண்டோர்

செந்தழல் ஒம்பிழுப் போதும் நியமஞ்செய்

தந்தவ நற்கரு மத்துநின் றாங்கிட்டுச்

சந்தியும் ஓதிச் சடங்கறுப் போர்களே" என்பது திருமந்திரம் அறுதொழில் என்பதற்குப் 'பிறவியை அறுக்குந் தொழில்' எனப் பொருள் கூறுவோரும் உண்டு.

அந்தணர் வேதாந்தமாகிய உபநிடதப் பொருளையறிய விரும்புவர்; 'நீ அது ஆகின்றாய்' என்னும் பொருளைத் தரும் 'தத்துவமசி' மகாவாக்கியப் பொருளாகிய ஓங்காரத்துட் பொருந்தி.

நாததத்துவத்தைக் கடந்து, உபநிடத்தின் உச்சியாய், அறிவுக்கு அப்பாலாய் விளங்கும் இறைவனைக் கண்டு இன்புறுவார்கள்.

மறையோர் சூரியனை வணங்குவதற்குரிய காயத்திரி மந்திரத்தைச் செபிக்க விரும்புவர். சிவனை நினைத்து அன்பாகிய தேரிலேறி, தனு, கரண, புவன, போகங்களில் அழுந்தாமற் சென்று, சிவமாகிய ஞேயப் பொருளோடு பொருந்தி அவ்வண்ணமாயே இருப்பர். ஞேயப் பொருள் - காட்சிப் பொருள், சிவம்.

கருவின் உபதேசம் பெற்று, நான்கு வேதங்களுங் கூறும் அத்துவித நெறியில் நின்று; அகவழிபாடு செய்து முத்திநெறியான பிரணவப் பொருளை உணர்ந்து சிவசொருபமானவர்களே குற்றமற்ற பார்ப்பாராவர்.

சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்தலும் ஆன்மாவுக்கு இளைப்பினைத் தரும் இந்திரியங்களைப் புலன்வழிச் செல்லாது தடுத்து நிறுத்துதலும் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து இருவினையொப்பை அடைதலும் ஞானம் பெற்றுத் தம்மைப் பற்றியிருக்கும் மலபந்தத்தை நீக்குதலும் சிவத்தோடொன்று பட்டு இறைபணி நிற்றலும் பிரமம் ஆவதற்குரிய வழிகளாகும்.

சிவன் கருவாய் வந்து அத்துவா சத்திசெய்யப் பெற்றவர்கள் சிவோகம்பாவனை செய்து, விதிப்படி ஜந்தெழுத்து மந்திரத்தை உச்சஸிப்பார்களே யானால் அவர்களிடத்திற் சிவம் பிரகாசிக்கும்.

அத்துவா சத்தியினாற் சஞ்சிதவினை யற்றுப் போனாலும் எடுத்த பிறப்பில் அனுபவிக்க வேண்டிய பிராரத்தவினை அற்றுப் போகாது. சிவம் பிரகாசிக்கப் பெற்றவர்களையும் பிராரத்தவினை காரணமாக வரும் இன்ப துன்ப அனுபவங்கள் இலேசாகத் தாக்கும். அவ்வின்ப துன்ப அனுபவங்களின் வசப்பட்டால், அது உடற்றொடர்பு முற்றாக அற்று முத்தியடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும். சத்தனாகிய ஆன்மா உடற்றொடர்பை முற்றாக நீக்கவேண்டும். அதை நீக்குவதற்குரியவழி, தான்வேறு சிவன் வேறென்றில்லாமற் சிவனோடு ஓட்டி நிற்றலாகும். சிவனோடு ஓட்டி நிற்கும் நிலை ஏகனாகி நிற்றல் எனப்படும்.

பெத்த நிலையில் ஆன்மாவுக்கு நான் என்னும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும் உண்டு. அதற்குக் காரணம் ஆன்மாவைப் பற்றிய மல சத்தியேயாகும். அதுவே, ஆன்மா தன்னோடு அத்துவிதப்பட-

ஷருக்குஞ் சிவத்தோடு அத்துவிதப்படுவதற்குத் தடையாய் இருக்கின்றது.

மலத்தோடு கூடிய பெத்தநிலையில் உடலோடு அத்துவிதப்பட்டு, நான் இந்த உடலென்று கருதிய ஆன்மா, மலசத்தி கெட்டுச் சுத்தநிலையடையும்போது சிவத்தோடு அத்துவிதப்படும். அதுவரை இந்தத் தேகமே நானென்று கருதிய ஆன்மா, சிவத்தோடு அத்துவிதப்பட்டுத் தான் சிவனெனவும் தனது என்னும் உணர்வுக்குப் பதிலாகச் சிவனது எனவுங் கருதும் நிலையுண்டாகும். அதனால் அதுவரை தன் செயலென் ரெண்ணிய ஆன்மா, எல்லாஞ் சிவன் செயலென்றெண்ணும் நிலையுண்டாகும். அந்நிலை,

"என்செயலாவ தியாதொன்று மில்லைஇனித் தெய்வமே உன் செயலே யென்றுணரப் பெற்றேன்..." எனக் கூறப்படும் நிலை. இந்நிலை இறைபணி நிற்றல் எனப்படும்.

இறைவன் ஆன்மாவுக்குத் தெரியாமல் ஆன்மாவோடு அத்துவிதப்பட்டு, ஆன்மாவாகவே நின்று அதன் ஞானேந்திரியங்களைக் கொண்டும் கனமேந்திரியங்களைக் கொண்டும் செயல் செய்வித்த நிலை பெத்தநிலை. அந்நிலையில் ஆன்மா தான் செய்வதெல்லாம் தன் செயலே யென்றெண்ணியதால் வினைப்பயன் ஆன்மாவைச் சார்ந்தது. ஆன்மா சிவனாகி நின்று, எல்லாஞ் சிவன் செயலே என்றெண்ணுஞ் சுத்தநிலையில் வினைப்பயன் ஆன்மாவைச் சாராது சிவத்தைச் சாரும். வினைப்பயன் ஆன்மாவைச் சாராதொழியவே அதற்குப் பிறப்பில்லையாகும்.

இதையே,

"அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி ஏகனாகி இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்லினை யின்றே" எனச் சிவஞான போதமும், "அவன் இவனாய் நின்ற முறை ஏகனாகி இறைபணியில் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்" எனச் சித்தியாருங் கூறுகின்றன.

"சுத்திய முந்தவம் தானவன் ஆதலும் எய்த்தகும் இந்தியம் ஈட்டியே வாட்டலும் ஒத்த உயிர்கள் உண்டா யுணர்வுற்றுப் பெத்தம் அறுத்தலு மாகும் பிரமமே" என்கின்றார் திருமூலர் இந்தியம் - இந்திரியம்.

பிரமமாவதற்குச் செய்ய வேண்டிய கருமங்களில் ஓன்று மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி எனப்படும் ஜூந்து இந்திரியங்களையும் அடக்குதல். அவற்றை அடக்குவது இலகுவான காரியமல்ல.

"அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார் அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை அஞ்சும் அடக்கில் அசேதன மாமென்றிட்டு அஞ்சும் அடக்கா அறிவுறிந் தேனே" என்கின்றது திருமந்திரம். அசேதனம் - அறிவில்லாதது.

இந்திரியங்களை அடக்க முடியாது, அடக்குவதாற் பயனுமில்லை. அவற்றை அடக்கினால் அவற்றின் மூலம் வரும் சிற்றறிவும் அற்றுப்போக அறியாமையே குடிகொள்ளும். அதனால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி அறிவே வடிவான சிவத்தை அறிய முயலவேண்டு மென்பது திருமூலரின் கருத்து.

நெஞ்சினால் இறைவனை நினைக்கவேண்டும். ஆக்கையால் அரன் கோயிலை வலம் வந்து மலர் தூவி இறைவனைப் போற்ற வேண்டும். தலையால் வணங்கவேண்டும். கண்களால் அவனுடைய திருவுருவைக் காணவேண்டும். முக்கினால் தெய்வீகத் திருமணத்தை நுகர வேண்டும். வாயினால் வாழ்த்த வேண்டும். செவிகளால் அவனுடைய திருப்புகழைக் கேட்க வேண்டும். இதுவே இந்திரியங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குரிய வழியென்று திருவங்க மாலையிற் கூறுகின்றார் அப்பர்.

இவ்வாறு இந்திரியங்களைப் பயன்படுத்தினால், இறைவனோடு ஒன்றுபட்டு இறைபணி நிற்கும் நிலையுண்டாகும். அந்நிலையில் மாத்திரமே ஞானம் பிரகாசிக்கும். உயிர் இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய சாயுச்சிய முத்தி சித்திக்கும்.

"சாற்றரி தாகிய தத்துவம் சித்தித்தால் ஆற்றரி தாகிய ஜூந்தும் அடங்கிடும் மேற்றிகழ் ஞானம் விளங்கொளியாய் நிற்கும் பாற்பர சாயுச் சியமாகும் பதியே" என்கின்றது திருமந்திரம். தத்துவம் - அத்துவிதம்.

இவ்வாறு இந்திரியங்களாற் சிவபுண்ணியஞ் செய்வதன் மூலமே அவற்றை அடக்க முடியும் என்பதை விளக்குகின்றார் திருமூலர்.

வேதமுடிவான உபநிடத்தை அறிய விரும்பிய அந்தணர் அதைக் கேட்டும் தம் ஆசையை விட்டாரில்லை. வேட்கையை விட்ட இடமே வேத முடிவாகும். அதனால் ஆசை அறுத்தவர்களே வேதாந்தங் கேட்டவரெனக் கருதப்படுவர்.

பூணாலையுங் குடுமியையும் பற்றிக் கூறுவதானால், பூணால் பருத்திப் பஞ்சினாற் செய்யப்படுவது. தலையிலுள்ள உரோமம் குடுமியாக முடியப்படுகின்றது. பூணாலையுங் குடுமியையும் எவராலும் இலகுவாகத் தரிக்கழுதியும். அவற்றைத் தரிப்பதனால் மாத்திரம் ஒருவர் பிராமணத்துவத்தை அடைய முடியாது.

அந்தணர் அணியும் நூலைப்பற்றிச் சொல்வதானால் நூல் அதை அணிந்திருப்பவர் வேதநூல் உணர்ந்தவர் என்பதையும் சிகை, அதைத் தரித்திருப்பவர் ஞானமுடையவர் என்பதையுங் குறிக்கும் அடையாளங்களாக விளங்கவேண்டும்.

"நூலுஞ் சிகையும் நுவலிற் பிரம்மோ

நூலது கார்ப்பாசம் நுண்சிகை கேசமாம்
நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்
நூலது அந்தணர் காலும் நுவலிலே" என்கின்றது திருமந்திரம்.
கார்ப்பாசம் - பருத்தி. சிகை - மயிர்.

மேற்கண்டவாறு நூலையும் சிகையையும் பற்றிக் கூறிய திருமூலர், தனது கருத்தை வேறோரிடத்திலும் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

முழு மூடர்கள் பூணாலுஞ் சிகையுந் தரிப்பதன் தாற்பரியத்தை அறியமாட்டார்கள். நூல் வேதசிரசாகிய உபநிடதப் பொருளுணர்ந்தவர் என்பதையும் சிகை மெய்ஞ்ஞானி என்பதையுஞ் சுட்டும் சின்னங்களாகும். அந்தணர் நூலுஞ் சிகையும் பால் வெண்ணீறுந் தரித்துக் கொண்டு ஓங்காரம் ஓதுவார்களேயானால், சிவம், உயிர், சிற்சக்தி, திரோதானசத்தி, மலம் என்பவற்றைப் பற்றி அறிவார்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

"நூலுஞ் சிகையும் உணரார் நின்மூடர்கள்

நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்
பால்ஓன்றும் அந்தணர் பார்ப்பார் பரம் உயிர்
ஓரொன்று இரண்டும் ஓங்காரம் ஓதிலே" என்பது திருமந்திரம்.
ஓரொன்று இரண்டும் - மூன்று. மூன்று - சக்தி, திரோதானசத்தி, மலம்.

சிவம், சத்தி, உயிர், திரோதானசத்தி, மலம் என்னும் ஐந்தும் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தில் அடங்கும்.

சத்தியமும் ஞானமுமில்லாத, பரம்பொருளுண்டென்னும் எண்ணமில்லாத, மனத்தொடு பொருந்திய பொருட்பற்றை விட்டு மெய்யப்பொருளை உணரும் உணர்ச்சியில்லாத, பத்தியில்லாத, அறியாமை நிறைந்த மூடர்கள் பிராமணராகமாட்டார்கள்.

வேதங்களைப் பொருளுணர்ந்து ஒதுவோரே மறையவராவர். அவர்கள் கற்கும் வேதாந்தம் உண்மையாகவே தூய்மையானது. வேதமல்லாத மற்றைய நூல்கள் குறையடையவை. அவற்றைக் கற்றல் வெறும் ஆரவாரமேயாம் என்றுணர்ந்து அவற்றைப் புறக்கணிப்போரே வேதப் பொருளுணர்ந்த அந்தணராவார்.

வேதநெறியில் நின்று ஞானம் பெற்றோர் நாதமுடிவான சாயுச்சிய முத்தியை அடைவதோடு, இவ்வுலகிற் சித்திகளையும் பெறுவர். சரியை, கிரியை, யோகமார்க்கங்களில் நின்றோர் பதமுத்தியடைவர்.

அருட்குணமுடையவரும் சிவத்தையே சிந்தித்து அந்தியுஞ் சந்தியும் ஆகுதி செய்பவருமாகிய அந்தணர் வாழும் நன்னாடு வளங்குன்றாது. அந்நாட்டரசன் நல்லரசாட்சி செய்பவனாயிருப்பன் என்கின்றார் திருமூலர்.

**"அந்தண்மை பூண்ட அருமறை அந்தத்துச் சிந்தைசெய் அந்தணர் சேருஞ் செழும்புவி நந்துதல் இல்லை நரபதி நன்றாகும்
அந்தியும் சந்தியும் ஆகுதி பண்ணுமே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

நந்துதல் - குன்றுதல். நரபதி - அரசன்.

மேலே கூறப்பட்டதன் மறுதலையாக, அந்தண்மை பூணாத, அந்தியும் சந்தியும் ஆகுதி செய்யாத, வேதசிரசாகிய உபநிடதப் பொருளைச் சிந்திக்காத அந்தணர் வாழும் நாடு வளங்குன்றும். அந்நாட்டரசன் தீயவனாவான் என இம்மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறுவதும் இன்றியமையாத தொன்றாகும்.

பிராமண குலத்திற் பிறந்தும் பிராமணருக்குரிய ஒழுக்க நெறியில் நில்லாதவர்களை 'அப்பிராமணர்' என்னும் சொல்லாற் குறிப்பிடுகின்றார் சிவஞான போதத்துக்குப் பாடியஞ் செய்த மாதவச் சிவஞான முனிவர்.

திருமந்திரத்தில் அந்தனர் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறுந் திருமூலர் இருநூற்று முப்பத்தோராம் மந்திரத்தில், அந்தனர் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பதிலாகப் பிராமணர் என்னுஞ் சொல்லை உபயோகித்திருக்கின்ற போதிலும் அச்சொல்லை ஒரு குலத்தவரைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தவில்லை.

திருமந்திரம் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் என மக்களை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து அவ்வக் குலத்தவர்களுக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கூறவில்லை. இராசதோடம் என்னும் பகுதியில் அரசனுக்குரிய ஒழுகலாறு கூறப்படுகின்றது. இதிற் கூறப்படும் கருத்துக்கள் அரசகுலத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்கு மாத்திரம் உரியனவல்ல. மன்னராட்சி ஒழிந்து போக, மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளில் அரசியற்றுவோருக்கும் பொருந்தும்.

அதுபோலவே திருமந்திரத்தில் அந்தனர் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் அந்தன்மை பூண்டொழுகுவோர் அனைவருக்கும் பொருந்துவதோடு, அந்தனர் என்போர் யாரென்பதை அடையாளங் காணவும் உதவுகின்றன. திருமூலரின் கருத்துக்களை, 'அந்தனர் என்போர....' என்னும் முதலையுடைய திருக்குறளும் அதற்குப் பரிமேலழகர் செய்த உரையும் அரண் செய்கின்றன.

ஏ

அறம்

அறம் என்னுஞ் சொல் பரந்து விரிந்த பொருளுடையது. திருக்குறள் ஒரு அறநால். அதில் அறத்துப்பால் என்னும் பகுதியில் முப்பத்தெட்டு அதிகாரங்கள் இடம் பெறுகின்ற போதிலும் அறம் என்பதன் பொருள் இதுதானென வரையறுத்துக் கூறப்படவில்லை.

"காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்

அன்ன நீரார்க்கே உள" என்னுந் திருக்குறள் அறத்துப் பாலில் இடம் பெறவில்லை; பொருட்பாலில் "சுற்றந்தழா அல்" என்னும் அதிகாரத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

"வறியார்க் கொன்றீவதே சகை மற்றெல்லாம் புறத்த புகழுமில"

"அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன் பெற்றான் பொருள்வைப் புளி" என்னும் குறள்கள் அறத்துப் பாலில் இடம் பெறுகின்றன.

"காக்கை கரைந்துண்ணுங் காலம் அறியினே" என்னுங் கூற்றுத் திருமந்திரத்தில் தானச் சிறப்பு என்னும் பகுதியில் இடம் பெறுகின்றது. அறம் என்பது பற்றி 'அறஞ் செயான் திறம்' 'அறஞ் செய்வான் திறம்' என்னும் பகுதிகளிற் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு திருக்குறளிலும் திருமந்திரத்திலும் காக்கை கரைந்துண்பதுபோற் பகுத்துண்ணும் பண்பு அறத்தோ டினைத்துக் கூறப்படாமைக்குரிய காரணம் ஆராயப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

காக்கை உணவைக் கண்டவுடன் அதை மறைத்து வைக்க முயல்வதில்லை; கரைகின்றது. அவ்வுணவை அந்தக் காகத்துக்கு கொடுக்கலாம் இந்தக் காகத்துக்குக் கொடுக்கக் கூடாதென்-றெண்ணித் தனக்கு விருப்பமான காகங்களை மாத்திரம் அழைப்பதில்லை. எல்லாக் காகங்களையுங் காக்கை கரைந்தழைக்கின்றது. சுவையான உணவை அதன் சுவைகாரணமாக விரைந்துண்பதில்லை. அதையுந் தான் வழுமையாக உண்பது போலவே உண்கின்றது. அது

மறுநாள் உண்பதற்காக உணவைச் சேமித்து வைப்பதில்லை. காக்கையின் இப்பழக்க வழக்கங்களை, அது உணவுண்ணும் போது பார்த்தறிந்து கொள்ளுங்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

கற்றபின் கற்றவாறொழுகவேண்டும். அவர் வறியவர், இவர் செல்வர், அவர் நண்பர், இவர் பகைவர், அவர் என் மதத்தவர், இவர் பிற மதத்தவர், அதனால் அவருக்குக் கொடுக்கலாம் இவருக்குக் கொடுக்கக்கூடாதென்று எண்ணாதீர்கள். ஏற்பவர் எவராயிருந்தாலும் அவருக்குக் கொடுங்கள். வருவிருந்து பார்த்திருந்துண்ணுங்கள். சுவையான உணவின் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக அதை விரைவாக உண்ணாதீர்கள். மறுநாள் உண்பதற்காக அவ்வணவைப் பாதுகாத்து வையாதீர்கள்.

"ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின் பார்த்திருந் துண்மின் பழம் பொருள் போற்றமின் வேட்கை யுடையீர் விரைந் தொல்லை உண்ணன்மின் காக்கை கரைந் துண்ணுங் காலம் அறிமினே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

அழகிய பெரிய எட்டிப் பழங்கள் நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை எவராலும் இலகுவாக எடுக்க முடியும். ஆனாலும் எவரும் அவற்றை எடுப்பதில்லை. அவை கசப்பானவை; உண்பதற்குத் வாமையால் பிறருக்குப் பயன்படாதவை. அவற்றால் யாருக்கு என்ன பிரயோசனம்?

ஒருவரிடம் செல்வமிருந்தால் அது பிறருக்குப் பயன்படவேண்டும்; அச்செல்வத்தை அறவழியிற் செலவிடவேண்டும். பிறருக்குப் பயன்படாத செல்வம் எட்டிப்பழத்தைப்போற் பயனற்றதேயாகும். இவ்வுலகில் வட்டி வாங்கிச் சேர்த்துப் பணத்தைப் பெருக்கும் வஞ்சகப் பாதகர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பணத்தினாற் பெறக்கூடிய பயன் என்னவென்பதை அறியமுடியாத மூடர்கள்.

"எட்டி பழுத்த இருங்கனி வீழ்ந்தன ஓட்டிய நல்லறஞ் செய்யா தவர்செல்வம் வட்டிகொண் மட்டியே மண்ணின் முகந்திடும் பட்டிப் பதகர் பயனறி யாரே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

காலஞ் செல்கின்றது. எத்தனையோ ஊழிகள் கழிந்துவிட்டன. எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் ஈடேறவில்லை. வாழ்நாள் குறைந்து

கொண்டே போகின்றது. துன்பத்துக்கிடமான இவ்வுடம்பு பிழிந்தெடுத்ததனாற் சத்து நீங்கிய சக்கைபோலச் சத்தியின்றிக் கெட்டுப்போகின்றது. இவையெல்லாவற்றையுங் கண்டிருந்தும் மக்கள் அறஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதை அறிகின்றார்களில்லை.

அறமென்றால் என்னவென்பதை அறியாதோர் எம் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்திப்பதெவ்வாறென்பதையும் அறியமாட்டார்கள். சிவசிந்தனையற்றவர்களாகிய அவர்கள் சிவலோக நகரத்தை மாத்திரமல்ல, சிவலோக நகருக்கு வெளியேயுள்ள பதமுத்தித் தானங்களையும் அறியமாட்டார்கள்; பிறர் கூறும் பொய்மொழிகளைக் கேட்டு, அவ்வாறொழுகிப் பாவங்களைச் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் பிறப்பிறப்பிற் பட்டுத் துன்புறுவார்கள்.

தருமஞ் செய்யாதவர்களுக்கு இருமல், சோகை, ஈழை, வெப்புமுதலிய கொடுநோய்கள் உண்டாகும். தருமஞ் செய்வோருக்குப் பாம்பு கடிக்காது; இடிவிழாது. அவர்களது தொண்டை வயிறு முதலிய உறுப்புகளிற் கழலைகள் உண்டாகா.

தம்மைப் பிறர் போற்றித் துதிக்க வேண்டுமென்றெண்ணுவோர் நானென்னுஞ் செருக்குக்குக் காரணமாகிய ஆணவழுடையோராவர். அவர்கள் இறைவனைப் போற்றித் துதிக்கமாட்டார்கள்; இரவஸ்கு சயமாட்டார்கள். குடத்தில் நீர் மொன்று கொண்டு சென்று மரங்களுக்கூற்றிக் கா வளர்ப்பது இலகுவான செயல். ஆணவழுடையவர்கள் அதைச் செய்யமாட்டார்கள். இவர்களைப் போன்ற நன்மனம் படைத்தவர்களே! நீங்கள் நிரந்தரமாக நரகத்தில் வாழ விரும்புகின்றீர்களா?

வானோர் உலகை நோக்கி அறவழியில் நடப்போர் அவ்வழியினீங்கி நடந்தால், கரிய இருள் குழந்த நரகலோகத்தில் நடந்தவராவர். அழிவினைத் தரும் தீய செயல்கள் செய்வதை முற்றாகக் கைவிட்டு, நன்னெறியிற் செல்வோர் வினையினீங்கிய விழுமியோராவர்.

உயிர்களுக்கு இரங்குவோர் ஈசன் திருவடியை அடைவர். பற்றுக்களைத் துறந்து இறைவனை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டோர் வீட்டின்பத்தை அனுபவிப்பர். உலகப் பற்றுடையோர் அறனல்லவை செய்தொழுகுதலால் திருவருளின் துணையின்றிக் கெடுவர்; காலனின் சீற்றத்துக்குப் பாத்திராய் நரகினில் விழுந்தமுந்துவர்.

முற்பிறப்பில் ஓவ்வொருவருஞ் செய்த அறச் செயலுக்கும் மறச் செயலுக்குமேற்ப அவரவருக்கு இறைவன் இன்ப துன்ப அனுபவங்களைக் கொடுக்கின்றான். அறத்தினால் இன்பானுபவம் கிட்டுமென்பதை அறிந்திருந்தும் ஈயாத பேதைகள் சிந்தையில் அன்பில்லாதவர்கள். அவர்கள் அறத்தை அறியமாட்டார்கள்.

கேடும் ஆக்கமும் தனக்குக் கேடில்லாத இறைவனாணையால் வருவனவாகும். இறைவன் நடுநிலையில் நிற்பவன். அவன் எவ்விழுக்கும் அவ்வுயிர் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக் கீடான் இன்ப துன்ப அனுபவங்களைக் கொடுப்பன; எவரும் நேர்மையற்ற செயலைச் செய்து இன்பம் அனுபவிக்க விடமாட்டான்.

இன்பமனுபவிக்க வேண்டுமானால் இரப்போருக்கும் சற்பாத்திருக்கும் ஈயவேண்டுமென் ரெண்ணுங்கள். பிறருக்குத் துன்பம் விளைவிப்பது மிகுகத் தனமாகும்.

செல்வத்தைப் பெறவிரும்புஞ் சிலர், பிறருக்கு வாழ்வளிக்கிறோமன்று பறையறையும் அறிவிலிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அதனாற் பெறும் பயனேதுமின்றி வாடுகின்றார்கள். நிலையான வீட்டின்பத்தைப் பெறவேண்டுமானால், அறிவிலிகளைப் போற்றிப் புகழாமல் இறைவனைப் போற்றிப் புகழுங்கள். 'பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே ஏந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவிர்காள்' என்கின்றது தேவாரம்.

வில்லித்தையில் வல்லவன் எப்பும்பு தவறாது இலக்கினைச் சென்றடைவது போல, இறைவனைப் போற்றிப் புகழுவோரும் தவறாது வீட்டைவர்.

அறிவித்தாலன்றி அறியமுடியாத தனது சிறுமையையும் மலத்தினால் மறைப்புண்டு அறிவிச்சை செயல் எதுவுமின்றிக் கிடந்த தனக்குக் கருவி கரணங்களைக் கொடுத்து உதவும் திருவருளின் பெருமையையும் தனக்குப் பாச்த்தை விட்டுப் பதியை அடையும் உரிமை உண்டென்பதையும் உணர்ந்தோர் தம்மை உணர்ந்தோராவர். தம்மை உணர்ந்தோர் இறைவனது திருவடிகளை வணங்குவர். அவர்களுக்கு இறைவனே உறவாவன்.

அறஞ் செய்வதற்குப் பெருஞ் செல்வம் வேண்டுமென்பதில்லை. அறம் மனம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்படுவது. ஓருவன் அறஞ் செய்ய வேண்டுமானால், அவனுக்கு அறஞ் செய்ய வேண்டுமென்னும்

எண்ணம் ஏற்பட வேண்டும். இக்காரணத்தாற் போலும் ஒளைவையார் 'அறஞ்செய விரும்பு' என்றருளிப் போந்தார்.

யாருக்கும் இறைவனுக்கொரு பச்சிலையிட்டு வணங்க முடியும். யாருக்கும் பசவுக்கொரு வாயுணவு கொடுக்க முடியும். யாருக்கும் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடியுணவு பிறருக்குக் கொடுத்துண்ண முடியும். யாருக்கும் பிறரோடு இனிமையாகப் பேச முடியும்.

"யாவர்க்கு மாமிறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னுரை தானே" என்கின்றார் திருமூலர்.

ஞான நூல்களைக் கற்றிந்து ஞானிகளாய் விளங்கும் மனிதர்கள் பற்றறவர்களுக் குணவளிப்பதே அறமென்று கூறுகின்றார்கள். பற்றற துறவிகள் இருப்பதற் கில்லமே இல்லாதவர்கள். கினற்றங்கரை குளக்கரை மரநிழல் முதலிய இடங்களே அவர்களுக்கிறுப்பிடமாகும். அவர்கள் உடற்பற்றும் அற்றவர்களாதலால், தாம் உண்ணவேண்டுமென்னும் எண்ணமும் இல்லாதவர்களாய் இருப்பார்கள். அவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு உணவளிப்பது சிறந்த அறமாகும். அவ்வறத்தினால் விளையும் பயனை ஞான நூல்களைக் கற்றிந்தோர்களும் அறிகின்றார்களில்லையே என்றெண்ணி வருந்துகின்றார் திருமூலர்.

"அற்றுநின் ராருண்ணும் ஊனே அறனென்னும்
கற்றன போதங் கமழ்பவர் மானிடர்
உற்றுநின் ராங்கொரு கூவற் குளத்தினிற்
பற்றிவந் துண்ணும் பயனறி யாரே" என்பது திருமந்திரம் கூவல் - கின்று. போதம் - ஞானம்.

பூர்வ புண்ணியங்காரணமாகச் சிவஞானிகளுக்கு எள்ளளவாயினுங் தானங்கு செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அது பெற்றகரும் பேறாகும்.

அறத்தை அறியாத மக்களே! நீங்கள் அறியாமை காரணமாகப் பொருள் உள்ளபோது தருமஞ் செய்யத் தவறிவிட்டார்கள். இப்பொழுதும் உங்கள் செல்வதற்கிற கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கின்றீர்கள். அதனால் என்ன பயன்? உங்களுடல் அக்கினியில் எரிந்தழியும்போது, நீங்கள் தேடிவைத்த செல்வத்தை என்ன செய்யப்போகின்றீர்கள்? காமம்

வெகுளி மயக்கமென்னும் மனமாசக்களை அகற்றி அறிவைப் பெருக்குங்கள்: அறஞ் செய்யுங்கள்.

உடம்பிலிருந்து உயிரைப் பிரிக்கவரும் வலிமைகிக்க கூற்றுவன் இறக்கப் போகின்றவருடைய நிலையை ஆராய்மாட்டான். இவன் நல்லவன், இவனுடைய உயிரைக் கவரக்கூடாதென்று எண்ணமாட்டான். அவன் வழியவனென் ஹண்ணி அவனுக்கு இரங்கமாட்டான். இவன் இளையவன், இவனைக் கொல்லலாமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கமாட்டான். அதனாற் கூற்றம் வருமுன் நல்ல தவத்தைச் செய்யுங்கள்.

துறவிகளுக்கு இவ்வுலகில் இனசனத் தொடர்பில்லை. இறப்பவர்களோடு உறவினர் உடன் செல்வதில்லை. தேடி வைத்த செல்லும் இறந்தவருக்கு இன்பஞ் செய்யப்போவதில்லை. அறஞ் செய்ய மறந்தவனுக்கு இறக்கும்போது இறைவன் வழித்துணையாகப் போவதில்லை. இவ்வுண்மைகளை அறியாதவர்கள் அறஞ் செய்யமாட்டார்கள்.

உடலே தெய்வமெனக் கருதி அதை மாத்திரம் வளர்ப்போர், தாமே தெய்வமெனக் கூறிக்கொண்டிருப்பர். உடம்பிலிருந்து உயிரைப் பிரிக்கக்காலன் வருவான் என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. அறிவே தெய்வமெனக் கருதும் மனிதர்களே! ஞானமுந் தவமுந் திடீரென உண்டாவதில்லை. தவஞ் செய்வதற்கும் முற்றவும் வேண்டும். ஆதலால் இப்பொழுதே தவஞ் செய்யுங்கள்.

உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகள் அளவிடற்கரியவை. வினை செய்யும் உயிர்கள், தாம் செய்த வினையாகிய கடலில் ஆழந்து இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்துக் கணைப்படைகின்றன. அவற்றைவினைக் கடலிலிருந்து வெளியேற்றி இளைப்பாற்று வதற்குத் தோணிபோன்றுதவும் இருவழிகள் உண்டு. அவ்வழிகளைப் பின்பற்றினால், பின்பற்றுவோருக்கு மாத்திரமன்றி அவர்களுடைய கூற்றத்துக்கும் நன்மையுண்டாகும். அவ்வழிகளில் ஒன்று சிவத்தை நோக்கிச் செய்யுந்தவம்; மற்றது அறம். அறமுந் தவமுமே மறுமைக்குத் துணையாகும்.

பற்றவேண்டிய பொருளாகிய சிவனைக் குறைக்கறாமல், அவநெறியிற் செல்லாமல், அறநெறியில் நின்று பிறருக்குக் கொடுப்பதே மறுமை யின்பத்தைப் பெறுவதற்கும் வீட்டைவதற்குமிய வழியாகும் ஆதலால் அறஞ் செய்யுங்கள்.

இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவனானாலும் சிவஞானிகளிடத்தில் விளங்கித் தோன்றுவன். அதனால் சிவஞானிகளுக்குக் கொடுப்பது சிவனுக்குக் கொடுப்பதாகும்.

"படமாடக் கோயிற் பகவற் கொன்றீயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கங்காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயில்
படமாடக் கோயிற் பகவர்க் கதாமே" என்னும் மந்திரத்தால் சிவஞானிகளே செல்வத்தைச் சேம வைப்பிலிடத் தகுந்த சற்பாத்திரங்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார் திருமூலர்.

நடமாடக் கோயில் நம்பர் - சிவஞானிகள்.

சிவஞானிகளுக்குக் கொடுக்கும் பொன் எள்ளளவாயினும் அதன் பயனாக இம்மையிற் சித்தியும் சிறந்த போகமுங் கிடைக்கும்; மறுமையில் முத்திகிடைக்கும்.

அசற் பாத்திரங்களாகிய மூடருக்குப் பொருள் கொடுத்தால் அவர்கள் அதைத் தகாத வழியிற் செலவிடுவர். அதனால், பொருள் கொடுத்தவருக்குப் பாவமும் பழியும் உண்டாகும்; மறுமையின்பம் இல்லையாகும் என்கின்றார் திருமூலர்.

"திலமத் தனைபொன் சிவஞானிக் கீந்தால்
பலமுத்தி சித்தி பரபோக முந்தரும்
நிலமத் தனைபொன் நின்முடர்க் கீந்தால்
பலமுமற் றேபர் போகமுங் குன்றுமே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

"சிவஞானச் செயலுடையோர் கையிற் ரானம்
திலமளவே செய்திடினும் நிலமலை போற்றிகழ்ந்து
பவமாயக் கடவினமுந் தாவகை யெடுத்துப்
பரபோகந் துய்ப்பித்துப் பாசத்தை அறுக்கத்
தவமாரும் பிறப்பொன்றிற் சாரப் பண்ணிச்
சரியை கரியையோகந் தன்னினுஞ் சாராமே
நவமாகுந் தத்துவ ஞானத்தை நல்கி
நாதனாடிக் கமலங்கள் நனுகுவிக்குந் தானே" என்கின்றார் அருணந்தி சிவாசாரியார்.

அட்டாங்க யோகத்தின் முதலங்கம் இயமம்; இரண்டாவது அங்கம் நியமம். இயமமாவது தீயைவென்று அறநால்கள் கூறஞ் செயல்களைச் செய்யாது விடுதல். நியமமாவது அறநால்களில்

விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தல். இயம் நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து, இறைவனிடத்தும் உயிர்களிடத்தும் அன்பு செய்பவர்களுக்கே தானஞ் செய்தல் வேண்டும். விரும்பக் கூடாதவற்றை விரும்புவோருக்குக் கொடுப்பது பெருந் தவறாகும்.

பஞ்சமா பாதகங்களைச் செய்வோர், நல்லோருக்கு ஈவதால் வரும் நன்மையை அறியமாட்டார்கள். ஞானகுருவுக்கும் தூய குரவர்களுக்கும் காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும் குற்றங்களினீங்கியோருக்கும் பொருள் கொடுத்து, அவர்களை அவர்தம் தகுதியினீங்காது நிற்கச் செய்பவன் ஞானியாவான். அவன் பாதகர்கள் போகும் நரகத்துக்குப் போகமாட்டான்.

தானஞ் செய்யப்படும் பொருளை ஏற்பவன், அப்பொருளைச் சிவனே தனக்குத் தருகின்றானென் றெண்ணிக் கூப்பிய கரத்தனாய் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கொடுப்பவரும் தான் அப்பொருளைச் சிவனுக்குக் கொடுப்பதாகக் கருதிக் கொடுக்க வேண்டும்.

மண்போற் பரந்து மலைபோலுயர்ந்த பெருநிதியானாலும், அதைச் சிவார்ப்பணமெனக் கருதாது கொடுப்பவரும் ஏற்பவரும் ஏழுவகையான நரகங்களிலும் விழுந்தமுந்துவர்.

பசவின் பாலைக் கறந்து பருகக் கருதிய ஒருவன், புல்லுந்தழையுங் கொடுத்து அழகான பசவொன்றை வளர்க்கின்றான். அதனால் அவனுக்கு எதிர்பார்த்த பயன் கிடைக்கவில்லை. அந்தப் பச மலட்டுப் பச.

பயிர் செய்வதற்குரிய பருவங் கடந்தபின் ஒருவன் பயிர் செய்கின்றான். அதனால் அவனுக்கு எந்தப் பயனுங் கிடைக்காது. மலட்டுப் பசவிலிருந்து பால் கிடைக்காதது போலவும் பருவந் தப்பிய பயிர்ச்செய்கையால் பயன் கிடைக்காதது போலவும் ஒழுக்கமும் விரதமும் இல்லாதவர்களுக்குப் பொருள் கொடுப்பதாலும் பயன் கிடைக்காது.

**"கோல வறட்டைக் குனிந்து குளகிட்டுப்
பாலைக் கறந்து பருகுவ தேயொக்கும்
சீலமும் நோன்பும் இல்லாதவர்க் கீந்தது
காலங் கழிந்த பயிரது வாகுமே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.
வறட்டை - மலட்டுப்பச. குளகு - தழை.

இவ்வாறு,

செல்வத்தைப் பிறருக்குப் பயன்படக் கூடியவாறு செலவிடவேண்டும். அதை அறவழியிற் செலவிடுவது நல்லது. நன்னெறியில் வாழ்வோரே பெரியோராவர். அவர்களுக்கு இறையருள் கிட்டும். அவர்களே அன்பு செய்பவர்களாவர். இரப்போருக்கும் சற்பாத்திரருக்குந் தானஞ் செய்தல் வேண்டும். அன்பு செய்வதற்குரியவன் சிவன். புறப் பற்றுக்களை விட்டுச் சிவனைப் பற்றி நிற்கும் ஞானிகளுக்கு உணவளிப்பது சிறந்த அறமாகும். அதனால் போகமும் முத்தியும் சித்திக்கும். அசற் பாத்திரங்களுக்குக் கொடுப்பது தவறென்னும் அறம் பற்றிய அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் அழகாகத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார் திருமூலர்.

குரு சீடிரியல்பு

மனிதன் தோன்றிய போதே கற்றலும் கற்பித்தலும் நிகழத் தொடங்கிவிட்டன. குழந்தை ஏழந்து நின்று தானாகவே நடக்கத் தொடங்கினாலும் அன்னையும் அதற்கு நடை பயிற்றுகின்றார். பிறர் உணவுண்பதைப் பார்த்துக் குழந்தை தானும் உணவுண்ண முயற்சிக்கின்றது. பிறர் பாடுவதைக் கேட்டு அதுபோலத் தானும் பாடவும் ஆடுவதைப் பார்த்து அதுபோல ஆடவும் குழந்தை முயல்கின்றது.

பாடசாலைக்குச் செல்லுங்குழந்தை ஆசிரியரைப் பின்பற்றி அவர் செய்வது போலத் தானுஞ் செய்கிறது. அவர் சொல்வதைக் கேட்டுத் தனது அறிவை வளர்க்கிறது.

நூல்களும் வானொலி, தொலைக்காட்சி, இணையம், பத்திரிகை முதலிய ஊடகங்களும் அறிவை வளர்க்க உதவுகின்றன. குழலை அவதானிப்பதன் மூலமும் மனிதன் அறிவைப் பெறுகின்றான். இவ்வாறு மாயா காரியங்களாகிய அறிதற் கருவிகளைக் கொண்டு மாண்யின் காரியங்களாகிய சடப்பொருள்களை ஆராய்ந்தறியும் அறிவு பாச்சானம் எனப்படும்.

சடமாகிய கருவிகளைக் கொண்டு சடப் பொருள்களை அறிய முடியுமெதவிர, சித்துப் பொருளாகிய சிவத்தை அறியமுடியாது. சிவத்தைச் சிவஞானத்தால் மாத்திரமே அறிய முடியும். சிவஞானம் குருவின் உபதேசத்தால் நிகழும்.

"ஞானம் இவனொழிய நண்ணியிடும் நற்கலனைல் பானு ஓழியப் பெறின்" என்கின்றது திருவருட்சத்தை பயன்.

நற்கல் - குரியகாந்தக்கல். பானு - குரியன். இவன் என்னாஞ் சொல் குருவைக் குறிக்கின்றது.

திருமூலர் குரு என்னாஞ் சொல்லால் ஞானகுருவையும் சீடன் என்னாஞ் சொல்லால் ஞானோபதேசம் பெறுந் தகுதியுடைய மாணவனையுங் குறிப்பிடுகின்றார்.

நல்வினை தீவினைகளைச் செய்துவரும் ஆன்மாக்களுக்கு அவ்வினைகள் காரணமாக வரும் இன்ப துன்ப அனுபவங்களில் விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டாதல் இயல்பு. ஆனாலும் சிவபுண்ணியங்காரணமாக உண்மையுணர்ச்சி பெறும் ஆன்மாக்களுக்கு, இன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது மகிழ்ந்து துன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது வருந்துந் தன்மை இல்லாதொழியும். அதனால் இன்பந் தரும் பொருள்களில் விருப்பும் துன்பந் தரும் பொருள்களில் வெறுப்பும் அற்றுப் போகும். அவர்களுக்கு மன்னையும் பொன்னையும் நஞ்சையும் அழுதையும் சமமாகக் கருதும் நிலையுண்டாகும். இந்த நிலை இருவினையொப்பு எனப்படும்.

இருவினையொப்பு ஆன்மாவை இறுகப் பற்றியுள்ள ஆணவமலசத்தி தேய்ந்து போகக் காரணமாகும். மலசக்தி தேயும் இந்நிலை மலபரிபாகம் எனப்படும்.

மலபரிபாகம் நிகழும்போது அதுவரை மறைந்து நின்று, மலத்தின் வழியில் ஆன்மாவைச் செலுத்திய திருவருளாகிய திரோதான சத்தி, பராசத்தியாய் ஆன்ம அறிவின்கண் பிரகாசிக்கும். இந்நிலை சத்திநிபாதம் எனப்படும். சத்திநிபாதம் - திருவருட்சத்தி பதிதல். சத்திநிபாதர்களே ஞானகுருவுக்குச் சீடராகுந் தகுதியுடையோராவர்.

சத்திநிபாதர்களுக்குச் சிவன் மானுட சார்முள்ள சுத்தான்மாவாகிய ஒரு ஞானியின் ஆன்மாவிற் பிரவேசித்து, அந்த ஞானி மூலம் தீட்சை செய்வார். இவ்வாறு தீட்சை செய்வதன் நோக்கம் சீடனுக்கு மலத்தைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுத்தலாம். ஞானம் பெற்ற ஆன்மாவுக்கு முத்தி சித்திக்கும். இவ்வாறு மலத்தைப் போக்கி ஞானத்தைக் கொடுப்பவரே குருவாவார். இவர் வணக்கத்துக்குரியவர்.

இத்தகைய குருவைப் பழிப்பது அடாத செயலாகும். இச் செயலைப் பற்றிக் குருநிந்தை என்னும் பகுதியில் திருமூலர் கூறுவதை நோக்குவோம்.

ஞானிகளோடு இணங்கியிருப்போரே ஞானம் பெற்றோராவர். கீழ்மக்கள் ஞானிகளைப் பேணமாட்டார்கள்; ஞானிகளுடைய மனம் வருந்தக்காடிய வார்த்தைகளைப் பேசுவார்கள். ஞானிகளோடுணங்கியிருப்போராலன்றி வேறு யாரால் ஞானம் பெறமுடியும்?

பிரணவைப் பொருளைச் சீடனுக்குணர்த்திய குருவின் மனம் நோகும்படி அவரை இழித்துரைத்தோர் வளர்ப்பார் எவருமில்லாத ஊர்

நாயாகப் பிறப்பதோடு பாரிடைக் கிருமியாய்த் தோன்றியும் ஒருக் காலம் உழல்வர்.

இல்லறத்தை மேற்கொண்டொழுகும் ஞானிகளானாலுங் சரி, தத்துவ விசாரஞ் செய்து உண்மை யுணர்ந்தவர்களாயினுங் சரி, அவர்கள் மனம் வருந்துமாறு அவர்களுக்குக் கேடுசெய்தவர்களின் செல்வமும் உயிரும் ஆண்டொன்றில் அழியும். சதாசிவன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன். இது உண்மை.

ஒரேழுத் தொருமொழியாகிய பிரணவப் பொருளை உபதேசித்த பெருந்தவத்தினராகிய குரு மனம் வருந்தும்படி அவருக்குத் தீமை புரிந்தோர் இழித்தொதுக்கப்படும் நாயாக நாறுதரம் பிறந்திறப்பது மாத்திரமன்றி புலையராகவும் பிறந்திறந் துழல்வர்.

சிவநடியார் மனங்கலங்குவார்களேயானால் அவர்கள் வாழுந் தேசுமும் நாடும் அவற்றின் சிறப்பும் அழிந்து போகும். இந்திரனது பதவியும் மாண்ணர் ஆட்சியும் நாசமாகும். இது சத்தியம். சிவன்மேல் ஆணை.

சன்மார்க்கத்தை உபதேசித்த சற்குருவின் முன்னிலையில் பொய் கூறுவோருக்குச் செய்தவும் குன்றும்; ஞானம் நிலைபெறாது. அவர்களுடைய பழையான வைதிக வாழ்க்கை முறையும் சரியை கிரியா மார்க்கங்களும் பிற நன்னெறிகளுங்கெட்டுப் போகும். நாட்டிற் பஞ்சமுண்டாகும்.

ஒருவனுக்குச் சிறந்த மாணிக்க மணியொன்று கிடைக்கின்றது. அவன் அதை எடுத்துக்கொண்டு செல்கின்றான். அப்போது வழியிற் கிடந்த கல்லொன்று அவனுடைய காலில் அடிபடுகின்றது. அவன் கையிலிருந்த மாணிக்கத்தை அவ்விடத்திற் போட்டுவிட்டு, காலிற் பட்ட கல்லைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்கின்றான். மாணிக்கத்தின் அருமை தெரியாதவன் அந்த அறிவிலி.

பசியால் வருந்திய அறிவிலியொருவன் உணவுண்ணச் செல்கின்றான். அங்கு சோறும் நெய், பால், தயிர், வேப்பம் நெய் முதலிய பல பண்டகளும் இருக்கின்றன. அவன் சோற்றுடன் பால், தயிர், நெய், முதலியவற்றைச் சேர்ந்துண்ணாமல், கசப்பான வேப்பம் நெய்யைச் சேர்த்துண்ணுகின்றான்.

மாணிக்கத்தின் மகிழை தெரியாதவனைப் போலவும் பால், தயிர், நெய் முதலியவற்றின் சுவையறியாது அவற்றைப் புறக்கணித்துவிட்டு

வேப்பம் நெய்யை உண்பவனைப் போலவும் குருவின் அருமை தெரியாது அவரை நிந்திப்போர் கன்மிகளாவர். குருவைப் போற்றுவோர் ஞானிகளாவர்.

**"கைப்பட்ட மாமணி தானிடை கைவிட்டு
மெய்ப்பட்ட கல்லைச் சமப்போன் விதிபோன்றும்
கைப்பட்ட நெய்பால் தயிர்நிற்கத் தானறக்**

கைப்பிட்டுண் பான்போன்றும் கன்மிஞானி கொப்பே" என்கின்றது திருமந்திரம். பொருள்களில் பொய்ப்பொருளஞ்முடு; மெய்ப்பொருளஞ்முடு. அதுபோலவே சற்குருவுமுண்டு சற்குருபோல் நடிக்கும் வேடாரிகளுமுண்டு. சீடிலும் நன்மாணாக்கருமுண்டு; நன் மாணாக்கர் போல் நடித்து ஞானோபதேசம் பெற முனையும் பொய்யர்களுமுண்டு. நன் மாணாக்கனைப் பக்குவனென்றும் நன்மாணாக்கனல்லாதவனை அபக்குவ னென்றுந் திருமூலர் கூறுவர்.

நற்கணமுடைமை, உண்மை பேசுதல், அன்பு செய்தல், விவேகமுடைமை, கருணையுடைமை, சற்குருவின் நிழல் அவரை விட்டு நீங்காதவாறுபோலக் குருவை விட்டு நீங்காது அவரைப் பின் தொடர்தல், குருவின் உபதேசத்தைக் கவனமாகக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து ஞானம் பெற வேண்டுமென்னும் அவாவுடைமை முதலிய நிரதிசய குணங்கள் விளங்கப்பெறுதல் முதலியன் நன் மாணாக்கருக்குரிய இலக்கணங்களாகும்.

**"சற்குணம் வாய்மை தயாவிவேகந் தண்மை
சற்குரு பாதமே சாயைபோல் நீங்காமே
சிற்பர ஞானம் தெளியத் தெளிவோர்தல்
அற்புதமே தோன்றல் ஆகும் சற் சீடனே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

சாயை - நிழல்.

பக்குவனுக்கு இருக்கவேண்டிய இக்குணவியல்புகளையே, பத்துக் குணங்களாக விரிவுபடுத்தி, 'பத்துடையீர் ஈசன் பழவடியீர்' என்று மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும் 'பத்துக் கொலாம் அடியார் செய்கை தானே' என அப்பருங் குறிப்பிடுகின்றார்கள் போலும்.

**"ஓழுக்கம் அன்பு அருள் ஆசாரம் உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கிலாத் தவந் தானங்கள் வந்தித்தல்
வணங்கல் வாய்மை**

அமுக்கிலாத் துறவு அடக்கம் அறிவொடு அர்ச்சித்தல் ஆதி இமுக்கிலா அறங்கள்...." என்கின்றார் அருணந்தி சிவாசாரியார். மேற்கூறப்பட்ட நற்குணங்களை யுடைய சீடருக்கு மாத்திரமே சற்குரு ஞானோபதேசங்கு செய்வார்.

பாசத்தாற் கட்டுண்ட பசுக்களாகிய மனிதருந் தேவரும் நான் எனதென்னாஞ் செருக்கினாற் பொருந்தாச் செயல்களைச் செய்து காலங் கழிக்கின்றார்கள். அவர்கள் செய்யுஞ் செயல்களைக் கண்டு, அவர்கள் மீது இரக்கங் கொண்டு ஞானியாகிய குரு அவர்களைப் பற்றியிருக்கும் மலத்தை நீக்குவாரே யானால் அவரை பரம சிவனென்று கூறுவதற்கு வேறெவ்வாறுமழுக்க முடியும்?

**"நரரும் சரரும் பசுபாசம் நண்ணிக்
கருமங் களாலே கழிதலில் கண்டு
குரு என்பவன் ஞானிகோ திலன் ஆனால்
பரம் என்றல் அன்றிப் பகர்வ ஒன்றும் இன்றே"** என்கின்றது. திருமந்திரம்.

**"பரம்பிரமம் இவனென்றும் பரசிவன் தானென்றும்
பரஞானம் இவனென்றும் பராபரன் தானென்றும்
அரன்தருஞ் சீர்நிலையெல்லாம் இவனே யென்றும்
அருட்குருவை வழிபடவே..... சிவமே ஆக்கும்....."** என்கின்றது சிவஞான சித்தியார்.

மனம் வாக்குக் காயங்கள் மூன்றும் ஒரு வழிப்பட்டு, நல்லதையே நினைத்து வாய்மையே பேசி நன்மை செய்வோரே நல்லோராவர். தீயதை நினைத்துப் பொய்மொழிந்து தீமை செய்பவர் கயவராவர். இவர்களைத் தண்டித்துத் திருத்த வேண்டியது அரசனது கடமையாகும்.

பசுவைப் பற்றியிருக்கும் பாசத்தை நீக்குவ தெவ்வாறென்று ஞான நால்கள் கூறுகின்றன. அவற்றைக் கற்று, கற்றபின் அதற்குத் தக ஓழுகுவோரால் மாத்திரமே ஞானோபதேசம் பெற்று முத்தியடைய முடியும். கற்றபடி ஒழுகாது உலக போகங்களில் மூழ்கியிருப்போர் அபக்குவர். அவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசம் புறக்குத்தில் வார்த்த நீர்போற் பயன்படா தொழியும். குருவின் உபதேசம் அவர்களுக்குச் சிறிதளவு ஏறினாலும் அவர்கள் குரு உபதேசித்தபடி நடக்கமாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கு ஞானோபதேசங்கு செய்வதாற் பயனில்லை. அவர்களுக்கு உபதேசங்கு செய்வது

வீண்செயல். வீண்செயல் செய்பவர் அசற்குருவேயாவர். அசற்குரு செய்யும் உபதேசம் ஞானோபதேசமாகமாட்டாது. அவ்வுபதேசத்தால் அறியாமை நீங்காது போலி வேதாரியான குருவும் அவரிடம் உபதேசம் பெறும் அபக்குவராகிய சீடரும் பாவப் பெருங்குழியில் விழுவார்.

**"குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வார்.
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடுக
குருடும் குருடும் குழிவிழு மாறே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

அபக்குவரைப் பற்றிக் கூறிய திருமூலர் அசற்குருவைப் பற்றியுங் கூறுகின்றார். ஞான நாலுணர் வில்லாதவனும் மூடனும் வேதாகமங்கள் கூறும் உண்மைப் பொருளை எடுத்துரைத்தால் அதை ஜயந்திரிபின்றி விளங்கமாட்டாதவனும் அனுபவ ஞானமில்லாதவனும் பணிவில்லாதவனும் சிவநிந்தனை செய்வோனும் நானெனதென்னாஞ் செருக்குடையவனும் அசற்குருவாவான்.

**"உணர்வொன் றிலாமூடன் உண்மை உணராதோன்
கணுவின்றி வேதாகமமெந்றி காணான்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோன் அசற்குரு வாமே"** என்கின்றார் திருமூலர்.

இவ்வியல்புகளை யுடைய போலிக்குரு இழிந்த இயல்புகளை- யுடைய மாணாக்கக்கருக்கு வழிகாட்டத் தொடாங்கினால் அதன் விளைவு எப்படியிருக்கு மென்பதையுங் கூறுகின்றார் திருமூலர்.

வழிகாட்டி கோவின் ஒருபக்கத்தைக் குருடனின் கையிற் கொடுத்துவிட்டு, மறுபக்கத்தைத் தான் பிடித்துக் கொண்டு செல்வான். குருடன் கோலைப் பற்றியவாறு வழிகாட்டியைத் தொடர்ந்து சென்று தான் அடைய வேண்டிய இடத்தை அடைவான். குருடனுக்கு வழிகாட்டிச் செல்லும் வழிகாட்டியும் குருடனாயிருந்தால் அவன் தவறான வழியிற் சென்று தானே முதலிற் பழங்குழியில் வீழ்வான். அதற்குப் பின் அவனைத் தொடர்ந்து சென்ற குருடனும் அக்குழியில் வீழ்வான். இவ்வாறு வழிகாட்டுங் குருடர் பலராயும் அவர்கள் காட்டும் வழியிற் செல்லுங் குருடர் பலராயுமிருப்பின் அவர்கள் அனைவருக்கு சமகாலத்திற் குழியில் விழுந்தமுந்துவார்கள்.

"குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லுங் குருடர்
முரணும் பழங்குழி வீழ்வர்கள் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கள் முன்பின் நறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாகியே" என்கின்றது
திருமந்திரம்.
முரணும் - மாறுபடும். இங்குக் கூறப்படும் மாறுபாடு வழிமாறுபாடு.

அபக்குவனாகிய மாணவனால் பெருந்தீங்கு விளையாது. அவன் அபக்குவனாயிருப்பதால் அவனுக்குத் தானே கேடுண்டாகும். குரு அசற்குருவாக இருப்பானேயானால் அவன் தனக்குந் தன்னிடங் கற்கும் மாணவர் பலருக்குங் கேடு செய்வான். அதனால் ஞானநூல்களைக் கற்க விரும்புவோர் சற்குருவைக் கண்டறிந்து அவரிடங் கற்கவேண்டும்.

செழித்து வளர்ந்த விளாமரத்தில் பழங்கள் பல பழுத்திருக்கின்றன. அவற்றிலொன்றைப் பறித்துண்ண ஆசைப்படுகின்றான் ஒருவன். அவனுக்கு மரமேற்க தெரியாது. அந்த மரத்தில் குரங்கொன்றிருக்கின்றது. தான் செய்வதை அந்தக் குரங்குஞ் செய்யுமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் ஒரு கல்லை எடுத்துக் குரங்குக்கு ஏற்கின்றான். குரங்குக்குக் கல்லெறி படவில்லை. ஆனாலும் தனக்கு ஏற்றிந்தவனுக்குத் தானும் ஏறியவேண்டுமென் நெண்ணுகின்றது அந்தக் குரங்கு. அது மரத்தில் இருந்தபடியே அங்குமிங்கும் பார்க்கின்றது. மரத்திற் கல் இல்லை. அங்கிருந்த விளாம்பழம் குரங்கின் கண்ணிற படுகின்றது. குரங்கு அந்த விளாம்பழத்தைப் பிடிக்கி ஏற்கின்றது. விளாம்பழத்தைப் பெறக்கருதியவன் விளாம்பழத்தைப் பெறுகின்றான்.

குரங்குக்குக் கல்லெறிந்து அதனிடமிருந்து விளாங்கனியைப் பெறுவதுபோல, மாணிக் கவாசகசவாயிகளும் சமயவாதங்கள் நடைபெறும் இடங்களுங்குச் சென்று, கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்து அவற்றுக்குரிய பதில்களைப் பெறுவதன் மூலம் தனக்கு ஞானோபதேசங் செய்யக்கூடிய சற்குரு எங்காவது இருக்கின்றாரா என்பதை அறிய முயல்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சியை,

"மற்கட விலங்கு தன்னால் வளங்கெழு விளவின் மேவ
நற்கணி கொள்ள வேண்டி நயந்துகல் வெறிவார் போலச்
சற்குரு வளனோ வென்று நாடுவார் தர்க்கம் எல்லாம்
சொற்கலை ஞான சைவர் தம்முடன் சொல்லல் உற்றார்"
என்று கூறுகின்றது திருவாதவூர்திகள் புராணம்.

குருவை அடைய முயன்ற மாணிக்கவாசக சவாமிகளுக்கு எதிர்பாராத விதமாகத் திருப்பெருந்துறையில் குரு தரிசனம் கிடைத்தது.

"மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" என்கின்றார் தாயுமானவ சவாமிகள்.

இவற்றிலிருந்து ஞானோபதேசம் பெறவேண்டுமென்னும் அவாவுடையோராய், மூர்த்தி, தல, தீர்த்த யாத்திரை செய்வோருக்கு சற்குரு முன்னிலையாவர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சத்தாகிய சிவத்தின் இயல்பையும் அசத்தாகிய பாசத்தின் இயல்பையும் சதசத்தாகிய உயிரின் இயல்பையும் உணர்த்தி, அத்துவாசத்தி செய்து, மலமகற்றி, சுட்டிரிவாகிய பாசஞானமும் நான் பிரமம் என்றெண்ணுவதாகிய பசஞானமும் இல்லாதொழிய மந்திரோபதேசங் செய்து ஞானமுதிப்பித்துச் சிவானந்தத்தைப் பெறச் செய்பவனே சற்குருவாவான்.

உயிர், மனம் வாக்குக் காயங்களாற் கன்மங்களையீட்டும். மனத்தாலீட்டுவதற்கு உயிரைச் சார்ந்த தத்துவங்களும் வாக்காலீட்டுவதற்கு மந்திரங்கள், பதங்கள், வன்னங்கள் என்னும் மூன்றும் காயத்தால் ஈட்டுவதற்குத் தத்துவங்களும் புவனங்களும் பிரதான வழிகளாகும். மேலே கூறப்பட்ட ஐந்து அத்துவாக்களுக்கும் ஆதாரமாய் இருப்பவை சத்தமாயையிலிருந்து தோன்றும் நிலிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியத்தை என்னும் ஐந்து கலைகளுமாகும். அத்துவாக்கள் வினையீட்டுவதற்கு வழிகளாயிருப்பதுபோல, மனம் வாக்குக் காயங்களால் கடவுளை வழிபட்டு முத்தியடைவதற்கும் வழிகளாகும்.

அத்துவா சத்தியின் போது அத்துவாக்கள் மேலும் வினையீட்டுவதற்கும் வினைப்பயனை அனுபவிப்பதற்கும் ஏதுவாகாத வகையில் அவற்றைச் சார்ந்திருக்கும் சஞ்சிதவினையை இல்லாமற் செய்து, ஐந்து அத்துவாக்களையுங் கலையில் ஒடுக்கி, கணலையத் திரோதான சத்தியிலும் திரோதான சத்தியைச் சிவத்திலும் ஒடுக்கும் பாவனையிற் கிரியை நிகழும். தத்துவங்கள், புவனங்கள், மந்திரங்கள், பதங்கள், வன்னங்கள் என்பனவும் இவற்றுக்காதாரமாயிருக்கும் கலைகளுமாக அத்துவாக்கள் ஆறு எனப்படும்.

இவ்வாறு அத்துவா சத்தி செய்யப்பட்ட சீடனில் சிவம் பிரகாசிக்கும். அவனுக்குப் பிறப்பிறப்பில்லாதொழியும். அவன் முத்தியடைவான். இதையே 'சித்தும் அசித்தும் சிவபரத்தே சேர்த்து' என்னுஞ் சொற்றொடராற் குறிப்பிடுகின்றார் திருமூலர்.

"**சத்தும் அசத்தும் சதசத்தும் தான் காட்டிச் சித்தும் அசித்தும் சிவபரத்தே சேர்த்துச் சுத்தம் அசுத்தம் அறுச்சக மானசொல் அத்தன் அருட்குருவாம் அவன் கூறிலே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

6

அட்டாங்க யோகம்

அட்டாங்க யோகம் எட்டுப் படிமுறைகளைக் கொண்டது. அவை: இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன. இறைவனை அடைவதற்கு அது வழி, இது வழியென்று தடுமாறாது, அட்டாங்க யோகமென்னும் நன்னெறியிற் சென்று சமாதி கூடுங்கள். சமாதி கூடியவர்கள் ஞானம் பெறுவர். அவர்கள் இழிவினைத் தரும் உடம்பொடு கூடிப் பிறக்கமாட்டார்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

கொல்லாமை, பொய்கூறாமை, களவெவடுக்காமை, எண்ணித்துணிந்து செய்யும் இயல்புடைமை, நல்லனசெய்தல், அடக்கமுடைமை, நீதி நெறியில் நிற்றல், பகுத்துண்ணல் குற்றஞ் செய்யாமை, கட்குடியாமை முதலிய ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்பவரே இயம நெறியில் நிற்பவராவர்.

"கொல்லான் பொய்கூறான் களவிலான் எண்குணன் நல்லான் அடக்கமுடையான் நடுச் செய்ய வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காமம் இல்லா னியமத் திடைநின் ரானே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

தூய்மை, அருள், உண்டிசுருக்குதல், பொறை, செம்மை, வாய்மை, மனவறுதி, தவம், செபம், மகிழ்ச்சி, தெய்வநம்பிக்கை, சிவவிரத அனுட்டானம், சித்தாந்த நூற்கேள்வி, சிவபூசை, அறங்கூறல் முதலிய அறச் செயல்களைச் செய்பவன் நியம நெறியில் நிற்பவனாவான்.

யோகம் புரிவதற்குமுன் இருக்கவேண்டிய முறையில் இருப்பது ஆசனம் எனப்படும். பத்மாசனம், சவத்திகம் எனப்படும் சகாசனம், பத்திராசனம், குக்குடாசனம், சிம்மாசனம், கோழுகாசனம், சொத்திரம், வீரம் என்னும் எட்டும் சிறந்த ஆசனங்களாகும். ஆசனங்கள் எல்லாமாக நூற்றிருபத்தாறெனவும் அதற்குமேலு முன்னெனவுங் கூறுகின்றார் திருமூலர்.

அட்டாங்க யோகத்தில் ஆசனங்களுக் கடுத்தபடியாகக் கூறப்படுவது பிராணாயாமம். ஜம் பொறிகளுக்கும் உடலுக்குந்

தலைவன் ஆன்மா. அது பிராணன் எனுங் குதிரையிலேறிச் சவாரி செய்கின்றது. புத்திசாலிகள் அக்குதிரையை அடக்கி நடத்துவார். அவர்களுக்கு அது பிரயோசனப்படும். அடக்கி நடத்த முடியாத முட்டாள்களை அது தள்ளி விழுத்திவிடும்.

மனம் என்னும் ஆரியன் உட்சவாசம் வெளிச்சவாசம் என்னும் இரு குதிரைகளிலேறிச் சவாரி செய்கின்றான். அவற்றை வெளியேவிட்டு உள்ளே நிறுத்தும் திறமையுடையவர்களில்லை. பிராணனைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலுடைய ஆசானின் அருளைப் பெற்று அவற்றை அடக்கினால் அவை அடங்கி நடக்கும்.

இடப்பக்க நாசித்துவாரத்தால் பதினாறு மாத்திரைப் பொழுது சவாசத்தை உள்ளே இழுத்தல் பூர்கம். இழுத்த காற்றை அறுபத்து நான்கு மாத்திரை காலம் உள்ளே நிறுத்துதல் கும்பகம். உள்ளே நிறுத்திய காற்றை முப்பத்திரண்டு மாத்திரை காலம் வலப்பக்க நாசித் துவாரத்தால் மௌலில் மௌலில் வெளியே விடுதல் இரேசகம்.

பிராணாயாமப் பயிற்சியினால் பிராணனைச் சுழுமுனை வழியாக மேலே செலுத்தினால் மனமகிழ்ச்சியும் சுறுசுறுப்பும் உண்டாகும்; நரைத்த மயிர் கறுக்கும்; உடல் சிவக்கும். காற்றைக் கும்பகஞ் செய்யத் தெரிந்தவர்கள் நீண்ட காலம் வாழ்வார்.

உடம்பில் உட்சவாசம் வெளிச்சவாசம் என்னும் இரு பெண்கள் குடியிருக்கிறார்கள். பன்னிரண்டங்குலம் வெளியே சென்றும் பன்னிரண்டங்குலம் உள்ளே சென்றும் வந்த இவர்கள் இப்பொழுது நாலங்குலத்தைத் துண்டித்து விட்டு எட்டங்குலமாகவே தொழிற்படுகின்றனர். துண்டிக்கப்பட்ட நாலங்குலத்தையும் பிராணாயாமப் பயிற்சியால் தொழிற்படச் செய்தால் சாதகர் பஞ்சாக்கர சொருபமாவார்.

பிராணாயாமத்துக்கு அடுத்த அங்கம் பிரத்தியாகாரம். பிரத்தியாகாரம் என்பது புறத்தே செல்லும் மனத்தை உள்ளே இழுத்துப் பழுத்தலாகும். புறத்தே செல்லுகின்ற மனத்தை உள்முகமாகத் திருப்பினால் சிறிது சிறிதாக இருள் நீங்கி உள்ளத்தில் ஓளியுண்டாகும். சிவனைத் தனக்குள் தானே காணமுடியும்.

எமது உடலில் உள்ள ஆறு ஆதாரங்களில் மூலாதாரத்தில் இருப்பது குண்டலினி சத்தி. அதை மேலெழுப்பும் மந்திரம் ஹம்ஸம். இந்த மந்திரத்தைக் குரு உபதேசித்தபடி செபித்தால் சிவன் நாதமயமாகச் சிரசில் விளங்குவான்.

மனத்தை உள்முகமாக்கி இதயத்தானத்தில் சிவனை வைத்துத் தியானித்தால் அட்டமா சித்திகளும் இராசயோகமுங் கைகளும். மூலாதாரத்தை ஆகுஞ்சன முத்திரையால் அடைத்து, உச்சித் தொளையாகிய பிரமரந்திரத்தில் மனத்தை நிறுத்திக் கண்விழித்திருந்து தியானஞ் செய்வதே காலத்தை வெல்லவுவதற்குரிய உபாயமாகும். இவ்வாற்றால் மனத்தை ஒருமைப் படுத்தி, உடல் நினைவற்றுச் சிவத்தோடு ஒன்றுபட்டிருத்தலே பிரத்தியாகாரப் பெருமையாகும்.

பிரத்தியாகாரப் பயிற்சியால் உள்ளுக்கிழுத்த மனத்தை அந்நிலையில் நிலைபெற்ற செய்தல் தாரணையாகும். மனத்தைக் கீழ் நோக்காது தடுத்து, நடுநாடியின் வழியாகச் செல்லும் பிராணனோடு மனத்தைப் பொருத்தி வழியை மேல்நோக்கி இருப்பது வாழ்நாளை அழியாமல் தடுப்பதற்குரிய வழியாகும்.

சிரசின்மேல் விளங்குஞ் சிற்சத்தியே மாற்றத்தைச் செய்யுந் தேவியாவாள். மூலாதாரத்திற் குண்டலினி சத்தியோடு கூடிய சிவனைத் தாரணைப் பயிற்சியால் மேலெழுப்பிச் சிரசில் விளங்குஞ் சிற்சத்தியுடன் சேரும்படி செய்தால் முதியவனும் பாலனாவான்.

மெளனமாக இருப்பவர்களுடைய மனமண்டலத்தில் பிராணாகிய செல்வமொன்றுண்டு. வாய்திறந்து பேசிக் கொண்டிருப்போர் பிராணசத்தியை வீணாக்குகின்றார்கள். மெளனிகளே சகஸ்ரதளத் தாமரையை மலர்த்த வல்லவர்கள். தத்துவங்கள் ஓடுங்க, சகஸ்ரதளத்தைக் கீழ் விளங்கும் தற்பரமாகிய சிவத்தோடு கூடி நிற்பதே தாரணையாகும்.

இடையீடு பட்டுச் சிவனை நினைத்திருப்பது தாரணை. புத்தியும் புலன்களும் செயற்படா தொழியச் சிவனை இடையீடின்றி நினைத்திருத்தல் தியானமாகும். அது உருவோடு கூடிய சத்தியை என்னுதலாகிய பரத்தியானம் என்றும் இருவகைப்படும்.

கண், நாக்கு, மூக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் கூடுமிடத்தில் நாதத்தை உதிக்கச் செய்யும் பரம்பொருள் விளங்குகின்றது. அது அண்ணாக்குப் பிரதேசத்தில் பேரொளியைக் காட்டி, மனத்தைப் புறத்தே செல்லாது தடுத்துச் சாதகரை உய்விக்கின்றது. அவ்வொளியை ஞானக் கண்ணாற் கண்டு கொண்டிருந்தால் சிதாகாயப் பெருவளியில் விளங்குஞ் சிவத்தைக் காணலாம்.

சினமாகிய தீயை அணைத்துச் சமுழனையில் தியானஞ் செய்யச் சிவபரம்பொருள் உள்ளத்துள் விளங்கித் தோன்றும். சாதகர் கண் பார்வையைப் புருவ நடுவிற் செலுத்திக் கொண்டிருந்து தியானஞ் செய்யவேண்டும். தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்போர் சிலம்பொலி முதலிய ஓசைகள் கேட்பதாக உணர்வர். அவர்களுக்கு நாதாந்தத்தில் சிவமுஞ் சக்தியும் விளங்கித் தோன்றுவர்.

அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மா அசத்தாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்து, திருவருளின் துணைகொண்டு மயக்கத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவத்தை விட்டு நீங்காத அருட்சக்தியுடனாகும் பேறேய்தும்.

முற்கூறப்பட்ட ஏழங்கங்களுங் கடைப்பிடிக்கப் படின் எட்டாவதாகிய சமாதிநிலை கைக்கூடும். சிரசின் மேலுள்ள சகல்ரதளத்தில் ஒளியும் ஓலியுமான விந்து நாதங்கள் விளங்கும். ஞான சொருபமான சிவம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். சாதகர் ஆசையை அடக்கி அன்பினைப் பெருக்கி சகல்ரதளத்தில் விளங்குஞ் சிவத்தோடு பொருந்தியிருப்பர். ஒளிமயமான சிவமுஞ் சக்தியும் மலம் நீங்கிய ஆன்மாவும் ஒன்றுயட்டு நிற்கும்.

சமாதியில் இருப்பவர்களுக்கு அறுபத்து நான்கு கலை ஞானங்களுங் கைவரும்; யோகங்களுஞ் சித்தியும் பொருந்தும். சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்கும் ஆன்மா சிவமேயானால் சமாதி தேவையற்ற தாய்விடும். சிவமாகிய ஆன்மா பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்.

அட்டாங்க யோகத்தின் பயனாக அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், சசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் அட்டமாசித்திகளும் உண்டாகும்.

அணிமா என்பது பருத்திப் பஞ்சினும் நொய்தாயிருத்தல்.

மகிமா விரும்பியவாறு உருவத்தைப் பெருக்கச் செய்தல்.

லகிமா பஞ்சினைப் போற் பாரமற்று இலேசாயிருத்தல்

கரிமா உரு மாறுதலும் மிகுந்த பாரமுடைய தாதலும்

பிராப்தி எல்லாப் பொருள்களையுந் தன்பால் வருவித்தல்.

பிராகாமியம் தன் விருப்பம்போல் தடையின்றிப் போகங்களை அனுபவித்தலும் வேறுடலிற் புகுதலும் இதில் அடங்கும்.

சசத்துவம் மன அமைதியையும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்களைச் செய்யும் ஆற்றலையும் பெறல்.

வசித்துவம் தன் வயமாக்குந் தன்மையைப் பெறுதலும் சிவமாந்தன்மை உண்டாதலும்.

ஆசை அறுதல், பந்து மித்திரிடமிருந்து விலகியிருத்தல், பணிவடைமை, கல்வியடைமை, பதினானமுடைமை, அளவறிந்து பேசுதல், அனுக்கிரக நிக்கிரக சத்தியடையராதல், தூரத்திலிருந்து பேசுவதைக் கேட்டல், உருவைச் சுருக்கி மறைந்திருத்தல், வாயு வேகத்திற் செல்லுதல், மரணத்தையும் முதுமையையும் அடையாதிருத்தல், அழியிய சிறந்த சரீரத்தைப் பெறல், இறந்தவர்களுக்கு விண்ணுலக வாழ்வளிக்கும் ஆற்றலுடைமை, அழியாத வச்சிர தேகத்தைப் பெறுதல், சிவகுரியனைப் பற்றிய கேள்வி ஞானத்தைப் பெறுதல் முதலிய தன்மைகள் யோகிக்கு உண்டாகும் என்கின்றார் திருமூலர்.

"அணங்கற்ற மாதல் அருங்சன நீவல்
வணங்குற்ற கல்விமா ஞான மிகுத்தல்
சினுங்குற்ற வாயர் சித்திநூரங் கேட்டல்
நுணங்கற் றிரோதல் கால்வேகத்து நுந்தலே "

"மரணஞ் சரைவிடல் வண்பர காயம்
இரணஞ் சேர்பூழி இறந்தோர்க் களித்தல்
அரணந் திருவரு வாதன்மூ வேழாங்
கரனுரு கேள்வி கணக்கறிந் தோனே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

(அணங்கு - ஆசை. அற்றமாதல் - அழிதல். சினுங்குதல்- சுருங்குதல். திரோதல் - மறைதல். நுந்தல் - செலுத்துதல். சரை - மூப்பு. இரணம்- பொன். அரணம் - பாதுகாப்பு. மூவேழாம் கரன்- மூண்டெழும் சிவகுரியன்.)

யோக சாதனையால் சித்திகள் மாத்திரமன்றி ஞானமுங் கைக்கூடும்.

"சித்திக ளெட்டஞ்றிச் சேரெட்டு யோகத்தாற்
புத்திக ளானவை எல்லாம் புலப்படும்...." என்கின்றார் திருமூலர். புத்தி - ஞானம்.

மேற்கூறிய சித்திகளைப் பெற்றளவில் ஒருவர் சித்தரெனப்படார். எட்டுச் சித்திகளுடன் பரநூனமுங் கைவரப் பெற்றவர்களே சித்தராவார். அவர்கள் சிவலோகத்தை அடைந்து, தாம் கருதிய பொருளாகிய சிவத்தையே கண்டுகொண்டு சிவானுபவத்தில் அழுந்தியிருப்பர். எட்டங்கங்களை வரம்பாகவுடைய அட்டமா சித்திகளும் இவர்களை வந்தடையும்.

**"எட்டிவை தன்னோ பெழிற்பரங் கைகூடப்
பட்டவர் சித்தர் பரலோகஞ் சேர்தலால்
இட்டம் துள்ளே இருக்கல்பர காட்சி
எட்டு வரப்பு மிடந்தானின் ரெட்டுமே"** என்கின்றது
திருமந்திரம்.

சித்திகளைச் செய்வோர் எல்லோருஞ் சித்தரல்லர். சிவநூனங் கைவரப் பெற்றோரே சித்தராவார். ஞானிகள் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன அட்டமா சித்திகளும் அவர்களைச் சென்றடையும். முத்தி சாதனமாகிய ஞானத்தைப் பெறுதலே அட்டாங்க யோக சாதனையின் பயனாகும்.

வ

ஆசை அறுமின்கள்

இறைவன் உயிர்களைப் படைத்தான். அவற்றுக்கு இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்குரிய உடம்புகளையும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களையும் கொடுத்தானெனக் கொண்டால், அவன் உயிர்களை உண்டாக்கி அவை இன்புறுவதையுந் துன்புறுவதையுங் கண்டு களிக்கும் இரக்க குணமில்லாதவனாக இருத்தல் வேண்டும். சில உயிர்களுக்குச் சுகபோக வாழ்வையும் சில உயிர்களுக்குத் தீராத துயரையும் கொடுக்கும் இறைவன் நடுநிலையினீங்கிய அநீதியாளாக இருத்தல் வேண்டும். அவன் தான் படைத்த ஆன்மாக்களுக்கு நற்கதி அளித்தாலென்ன நற்கதி அளிக்காவிட்டாலென்ன அவன் செய்யும் செயலெல்லாம் பொழுது போக்குக்காகச் செய்யப்படும் வீண் செயல்களைனவே கருதப்படும்.

இரக்கருணம் இல்லாதவனும் நீதி நெறியில் நில்லாதவனும் வீண் செயல் செய்பவனுமாகிய ஒருவனைக் கடவுளைக் கொண்டால் இவ்வுலகில் எண்ணற்ற கடவுள் இருத்தல் கூடும்.

திருமூலர் மேற்கண்டவாறான கற்பணகளுக்கிடந்தரவில்லை; கடவுள் உயிர்களைப் படைத்தான் என்பதை ஓப்புக் கொள்ளவில்லை. கடவுள் ஒன்று. அவன் உயிர்களுக்கு உடம்புகளைப் படைத்தான். அவற்றைப் படைக்கும்போது நடுநிலையில் நின்று ஓவ்வொரு உயிருக்கும் அவ்வவ்வயிர் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கீடான உடலையும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களையும் படைத்தான் என்கிறார் திருமூலர். இறைவன் செயலெதுவும் வீணான விளையாட்டுச் செயலாகாது; பசுக்கள் எனப்படும் உயிர்களை அவற்றைக் கட்டியிருக்கும் பாசத்தினின்றும் விடுவித்து அவற்றுக்குக் கதியளிக்கும் அருட்செயலே யாகுமென்கின்றது திருமந்திரம்.

**"பதிபச பாசம் என்பகர் மூன்றின்
பதியினைப் போற்பச பாசம் அனாதி**

**பதியினைச் சென்றனா காப்பச பாசம்
பதி அணு கிற்பச பாசம் நில்லாவே"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

பதி, பச, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களிலும் பதியினைப் போலப்பச பாசங்களும் அநாதியானவை; தொடக்கம் இல்லாதவை. பசத்துவமும் பாசமும் பதியைச் சென்றதையா. பதி பசவினிடத்து விளங்கித் தோன்றினால், பசவை விட்டுப் பாசமும் பசத்துவமும் நீங்கிவிடும் என்பது இந்த மந்திரத்தின் பொருள். பசத்துவம் என்பது பந்தப்படுந்தன்மை. பச அநாதியே மலத்தினாற் கட்டுண்டிருப்பது. இறைவன் அநாதியே பாசத்தினீங்கியவன். அவன் அநாதி முத்தசித்துருவாவான். இம்மந்திரத்தின் முதலாம் இரண்டாம் வரிகளிலிருக்கும் பச என்னுஞ் சொல் உயிர் என்னும் பொருளையும் மற்றையவை பசத்துவம் என்னும் பொருளையுந் தருகின்றன.

"ஓன் ரே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" (2104) என்னும் திருமந்திரத்தில், கடவுள் ஓன்று என்று கூறிய திருமூலர், சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்தார் என்னும் புராண வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டு,

**"அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புர மெய்தமை யாரறிவாரே"** என்கின்றார்.

அப்பு-நீர். புராதனன் - பழமையானவன்.
மும்மலம் :ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன.

கன்மத்தை அனுபவிக்கச் செய்வதன் மூலம் அநாதியே ஆன்மாக்களைப் பற்றி நின்று அறியாமையைச் செய்யும் ஆணவ மலத்தின் வலியைக் கெடுப்பதற்காக, இறைவன் அவற்றுக்கு மாயாகாரியமாகிய உடம்மையும் போக போக்கியங்களையும் கொடுத்து, அவற்றின்மீது இச்சையை உண்டாக்கிப் போகங்களில் ஆழ்த்துகின்றான். ஆன்மாக்கள் உலகப் பொருட்களைக் கண்டு அவற்றை அனுபவிக்கின்றன. உலகெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவனை அவை காண்பதில்லை. சிவபுண்ணிய விசேடத்தினால் என்றோ ஒருநாள் ஆன்மாக்களுக்கு எங்கும் எவற்றிலும் சிவத்தையே காணும் நிலையுண்டாகும். அந்நிலையில் அவற்றுக்குப் பிரபஞ்சம் தோன்றாது மறையச் சிவம் மாத்திரமே தோன்றும்.

இதைத் திருமூலர் ஒருதாரணத்தின் மூலம் விளக்குகின்றார். மரத்தினால் அழகிய சிலைகளைச் செய்யும் ஆற்றலுடையா னொருவன் ஒரு யானை செய்தான். அது உண்மையான யானை போலத் தோன்றுகின்றது. சிறுவர்கள் அதன் அண்மையிற் செல்ல அஞ்சகின்றார்கள்; மறைந்து நின்று அந்த யானையைப் பார்க்கின்றார்கள்.

மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட சிலைகளை வாங்கி விற்பவன் ஒருவன் அங்கே வருகிறான். அவன் அந்த யானை என்ன மரத்தினாற் செய்யப்பட்டதென்பதை ஆராய்ந்தறிய முற்படுகின்றான். மரத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கிய அவனுக்குச் சிலை யானையாகத் தோன்றவில்லை, மரமாகவே தோன்றுகின்றது. அந்தச் சிலையில் சிறுவர்களுக்கு மரம் மறைய யானை தோன்றுகின்றது; வியாபாரிக்கு யானை மறைய மரந்தோன்றுகின்றது.

**"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்"** என்கின்றது திருமந்திரம்.

இந்த உவமை மூலம் பரமாகிய சிவத்தைக் காண்பதற்குப் பிரபஞ்சத்தை நோக்காதிருத்தல் வேண்டுமென்னும் உண்மை உணர்த்தப்படுகின்றது. பிரபஞ்சத்தை நோக்காமையாவது உலகப் பொருட்களிற் பற்றற்றிருத்தல்.

ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைத்து அதை அனுபவித்துச் சுவைப்பதனால் அதில் மேலும் மேலும் ஆசை உண்டாகின்றது. ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைக்காத போது துன்பம் உண்டாகின்றது. எனவே உலகபோகங்களில் ஆழ்ந்து துன்புமாதிருக்க வேண்டுமானால் ஆசையை அறுக்க வேண்டும்.

**"ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
சசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே"** என்கின்றார் திருமூலர்.

இவரை அடைய வேண்டும், இதை வாங்கவேண்டும், இந்தப் பதவியை அடையவேண்டும், இந்த நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று

என்னுகின்ற போதெல்லாம் என்னுபவருடைய எண்ணத்தில் நான் என்னும் எண்ணம் முனைத்துத் தோன்றுகின்றது. ஆசைப்பட்ட பொருளை அடைந்தபோது இது எனது என்னும் எண்ணம் உண்டாகின்றது. ஆசையே நான் எனது என்னும் செருக்குக்குக் காரணம். நான் எனதென்னுஞ் செருக்கறுத்தாற்றான் இறைவனை அடையமுடியும்.

உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருக்கும் இயல்புடையது. உடலைச் சார்ந்தபோது இந்த உடலே நான் என்கின்ற ஆன்மா, சிவத்தைச் சார்ந்து 'நான் சிவம்' என்னும் நிலையை அடைய வேண்டுமானால் உடற்பற்றைவிட்டு, பொருட்பற்றை விட்டுச் சிவத்தைப் பற்றி நிற்க வேண்டும். சிவத்தைப் பற்றுவதற்கு, சிவத்தை அடைய வேண்டுமென்னும் ஆசை ஆன்மாவுக்கு உண்டாக வேண்டும். இதற்கு மாறாகத் திருமூலர் இந்த மந்திரத்தில் "சசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்" என்று கூறியிருக்கிறார். திருமூலர் இவ்வாறு கூறியதற்குக் காரணம் என்ன?

சிவ புண்ணியங்காரணமாக, இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் நிகழ்ந்து சத்திநிபாதம் எய்தப் பெற்ற உயிர்களுக்குச் சிவன் குருவடிவில் வந்து தீட்சை செய்து மலத்தை நீக்கி ஞானம் உதிக்கக் செய்வார். ஞானம் உதிக்கப் பெற்ற உயிர் சிவனாடியைச் சேரும். சிவனைத் தன்னில் தனக்கு வேறுறக கண்டு அவனது திருவடிகளை அடைதலே உண்மை ஞானமாகும். உண்மை ஞானம் பரஞானம், திருஞானம் என்னும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்படும்.

குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடியவர்கள் சிவனையடையும் தகுதியுடையரேனும் எடுத்த பிறப்பில் அனுபவிக்க வேண்டிய பிராரத்தவினை முழுவதையும் அனுபவித்துத் தொலையாமை காரணமாக எடுத்த உடலோடிருப்பர். அந்நிலையில் அவர்கள் சீவன் முத்த ரெனப்படுவார்.

அவர்கள் உடலோடிருந்தாலும் எங்கும் எதிலுஞ் சிவனையே கண்டு கொண்டிருப்பர். தியானத்தில் இருக்கும்போது அவர்களுக்குக் கேவல சகல நிலைகள் தோன்றமாட்டா. கேவல நிலையென்பது ஒன்றுமறியாத நிலை. சகல நிலையென்பது உடம்போடிருப்பதாக உணரும் நிலை. அவர்கள் தம்முயற் சியாலன்றி அவனருளாலே சிவனைக் கண்டு கொண்டிருப்பார். அவர்களுக்குத் தற்போதம் முனைத்துத் தோன்றாது; எதிலுமே நாட்டமிருக்காது; விருப்பு வெறுப்புகள் இரா. ஆனாலும் அவர்கள் நிட்டை கலையும் போது பழக்க வாசனை காரணமாகப் பிரபஞ்சத்தை நோக்கவுங் கூடும்.

ஞான நிட்டை கைவரப் பெற்றோர் அந்நிலையினிங்கா திருத்தற் பொருட்டுச் சிவோகம் பாவனை செய்து ஜந்தெழுத்தை உச்சசிரிக்கச் சிவம் பிரகாசிக்கும். சிவம் பிரகாசிக்கப் பெற்ற உயிர் அந்நிலையை மேலும் உறுதிப்படுத்தச் சிவத்தோடு ஒன்றுபட்டு - ஏகனாகி இறைவனி நிற்கவேண்டும். சிவத்தோடான்றுபட்டு நிற்கும் ஆன்மா உலக இன்பங்களை நாடாது, தன்னிலையிற் பிறழாது சிவனையே அறிந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் அறியும் ஆன்மா (காண்பவன்) அறிவு (காட்சி) அறியப்படும் பொருளாகிய சிவம் (காட்சிப் பொருள்) என்னும் வேறுபாடு அற்றுப் போகும். ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றாக நிற்கும். அந்நிலையில் ஆன்மா சிவத்தின் மீது ஆசை கொள்ளும் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

**"தான் வரை வற்ற பின் ஆரை வரைவது
தான் அவ னானபின் ஆரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ஆரை உகப்பது
தூமொழி வாசகம்சொல்லுமின் நீரே"** என்கின்றார் திருமூலர்.

சிவன் அனாதியே ஆன்மாவோடு அத்துவிதப் பட்டு இரண்டற்று இருக்கின்றான். மலத்தினால் மறைப்புன் டிருப்பதன் காரணமாகச் சீவன், சிவன் தன்னோடு அத்துவிதப் பட்டிருப்பதை அறிவதில்லை. மல மறைப்பு நீங்கிச் சீவன் சிவத்தை அறிந்தபின் சீவன் சிவனாயிருக்கும். சீவன் சிவன் மீது கொண்ட ஆசையும் அற்றுப்போகும்.

**"சீவன் என்ன சிவவெனன் வேறிலை
சீவ னார்சிவ னாரை அறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை அறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே"** என்கின்றார் திருமூலர்.

துன்பப் பிறவியிலிருந்து விடுபட்டுச் சீவன் சிவனாவதற்கு ஆசையை அறுக்க வேண்டுமெனக் கூறிய திருமூலர், ஆசை அறுப்பதற்கென்ன செய்யலாமெனவுங் கூறுகின்றார்.

நாடு நகரங்களைங்குந் தேடித் திரிந்து அங்கங்குள்ள சிவாலயங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றைச் சிவவெனைக் கருதிப் பாடிப் பணியுங்கள். அவற்றைப் பாடிப் பணிந்தால், உங்கள் உள்ளமே கோயிலாக இறைவன் எழுந்தருளியிருப்பான்.

**"நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மானென்று**

பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
சூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாக் கொள்வனே" என்கின்றார்
திருமூலர்.

"தேடிக் கண்டு கொண்டேன்
திருமா லொடுநான் முகனுந்
தேடித் தெட்டாணாத் தேவனை
யென்னுளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்" என்கின்றார் அப்பர்.

சிவன் அன்பருள்ளாங் கரந்து நில்லாக் கள்வன். தேவாதி தேவனாகிய சிவன் எட்டுத் திசையும் மேலுங் கீழும் நிறைந்திருக்கின்றான். அதனால் தெய்வம் இல்லையென்று எத்திக் கிலுள் எவர் களுங் கூறமுடியாது. அவனுடைய திருவடிகளுக்குக் கொத்துக் கொத்தாக மலர் சார்த்தி வணங்குங்கள். திருவடிகளைச் சரணைடைந்தால் வினைக்கடல் உங்களைச் சாராது.

பிறந்திறந் துழவுந் தெய்வக்களாற் பிறருக்குப் பிறப்பிறப்பற்ற
பேரின்பப் பெருவாழ்வைக் கொடுக்க முடியாது. சிவனொருவனே
பிறப்பிறப்பற்றவன். அவன், பிறந்தான் இறந்தான் என்று கூறும்
வரலாறேதேனு மிருந்தாற் கூறங்கள். அத்தகைய வரலாறு எதுவுமே
இல்லை. அதனால் வேறொரு தெய்வத்தை மெய்த் தெய்வமென்று
நீங்கள் கருதியிருந்தால், அக்கருத்தை விட்டு விடுங்கள்.

உங்கள் உடல் அழியும். அழிந்த வுடல் பருந்துகளுக்கு
உணவாகும். இத்தகைய இழிந்த உடற்பற்றை விட்டுப், பற்றவேண்டிய
பொருளாகிய சிவத்தைப் பற்றவேண்டுமென்பதைத் தெளிவாக
அழிந்து கொள்ளுங்கள் என்கின்றார் திருமூலர்.

"கூறுமின் நீர்முன் பிறந்திங் கிறந்தமை
வேறொரு தெய்வத்தின் மெய்ப்பொருள் நீக்குமின்
பாறணியு முடல் வீழவிட் டாருயிர்
தேறணி வோமிது செப்ப வல்லீரே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

இவ்வாறு ஆலய வழிபாட்டின் இன்றியமையாமையையும்
சிவனையே வழிபட வேண்டுமென்பதையுங் கூறிய திருமூலர், அவனை
வழிபாதவர் தீவினையாளர் என்கின்றார். சிவனை வழிபடுவதே
நல்வினை. 'சிவ சிவ' என்று கூறிச் சிவனை வழிபட்டால் சிவகதி
அடையலாமென்பது திருமூலரின் அறிவுரை.

"சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மானும்
சிவ சிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவ சிவ என்னச் சிவ கதி தானே" என்கின்றது திருமந்திரம்.

ஆசிரியர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள்

- * சந்திரமெள்சர் ஆலய வரலாறு
- * ஆனைவிமுந்தான் விநாயகர் ஆலய வரலாறு
- * கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்
- * மகா சிவராத்திரி
- * மூவர் தமிழ்
- * சூர சங்காரம்
- * திருமுறை போற்றுந் தெய்வம்

சைவ சித்தாந்தச் சிந்தனையாளர் மட்டுவில் ஆ. நடராசா

சம மண்டல சதகம் தந்த ம. க. வேற்பிள்ளை, வரகவி மகாவிங்கசிவம், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலிய பேரறிஞர்களைத் தந்தது மட்டுவில் ஊர். அவர்களின் வழி வந்தவர் மட்டுவில் ஆ. நடராசா அவர்கள்.

இவர், சைவ சித்தாந்த அறிஞர்கள் இல்லாத சூழ நிலையில் சில ஆண்டுகளின் முன் தலைநகரிற் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்கிய சைவ சித்தாந்த வகுப்பைப் பொறுப்பேற்று சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலைக் கற்பித்துதவினார். அரிய உண்மைகளை எளிதாக விளக்கும் ஆற்றல் இவருக்கு உண்டு.

சிந்தாந்த நூல்களைப் படிப்பாரும் கேட்பாரும் இல்லாத இன்றைய நிலையை உணர்ந்து, அனைவரும் ஆர்வத்தோடு கற்றுப் பயன் பெறுதற்பொருட்டு அரிய கருத்துக்களை எளிதாக அறிவுறுத்தும் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு வருகின்றார். இந்நூல்களுக்கு இவர் எழுதிய முன்னுரைகள் இந்நூல்களைக் கற்கவேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவன.

இப்போது திருமத்திராம் கூறும் உண்மைகளைச் சைவத் தமிழ்லகு உணர்வதற்காகத் “திருமத்திரத்தில் வாழ்வியல்” என்னும் நூலை எழுதி வெளியிடுகிறார்.

மிக்க தமிழ்ப் புலமையும் சைவ சித்தாந்த நுண்மான் நுழைப்புமும் உள்ள இவரது நூல்களைக் கற்றுச் சைவத் தமிழ்லகு பயன் பெறுவதாக. சைவ சித்தாந்த உயர்நெறி உலகெங்கும் பரவுக.

தமிழ்வேள் இ.க.கந்தசாமி
பொதுச் செயலாளர்
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்